

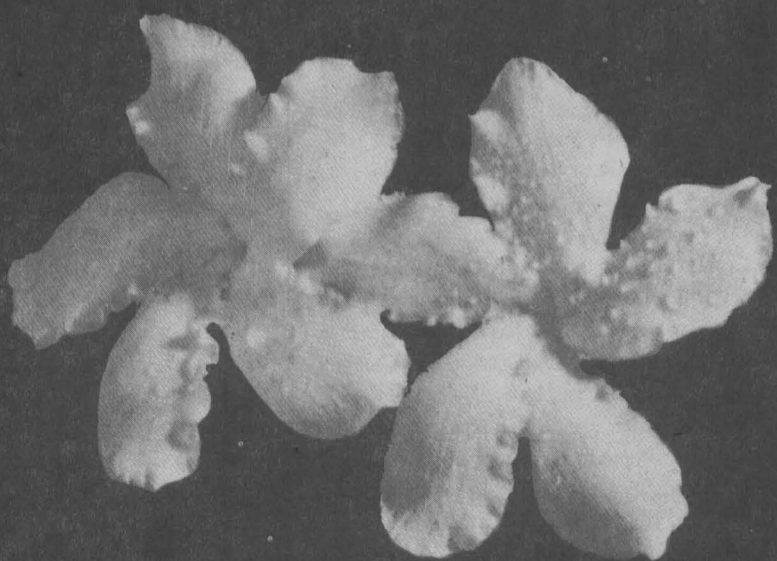
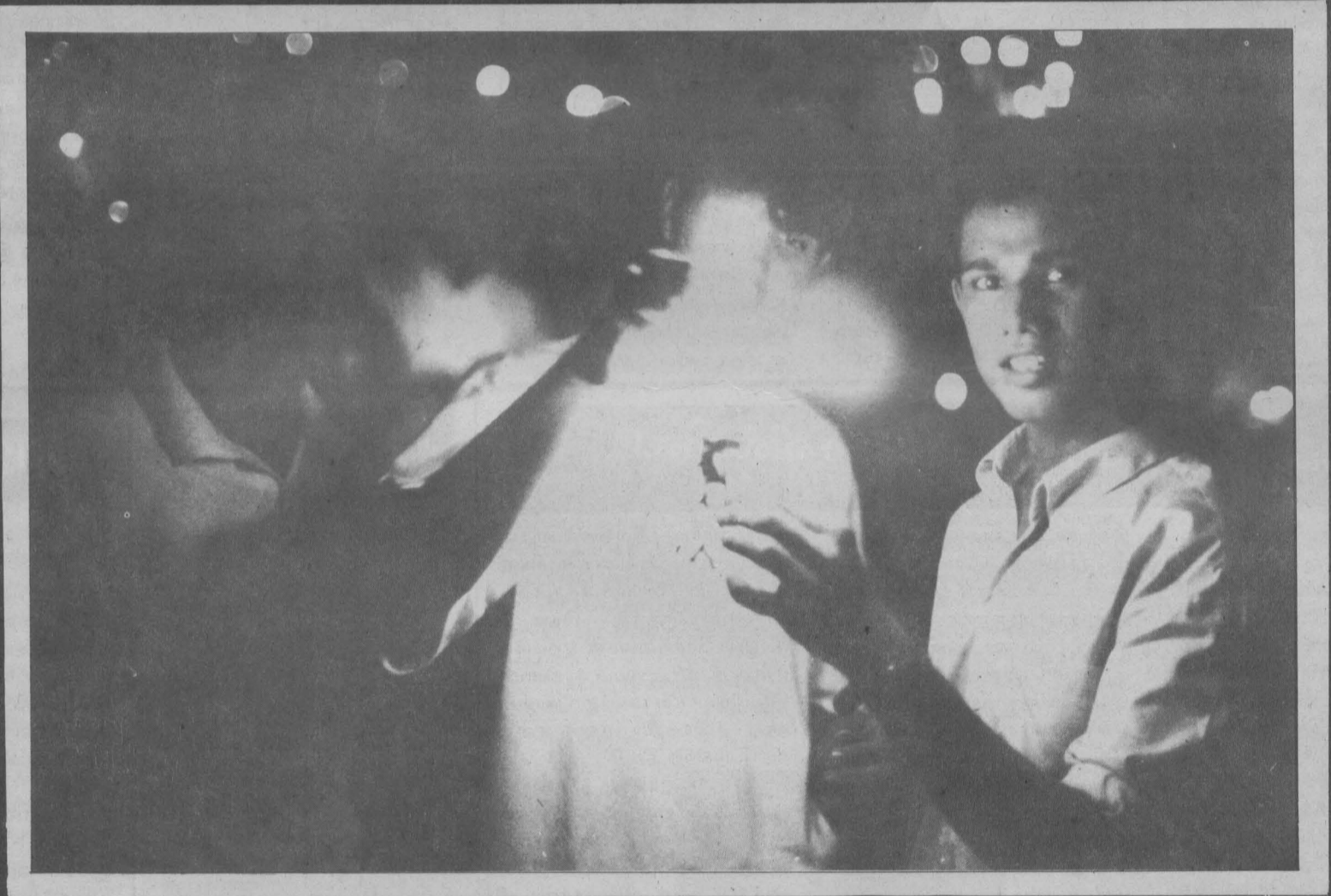
இதழ்-113
ஜனவரி 09-22, 1997
விலை-10.00

சரிகைர்
'SARINI HAR

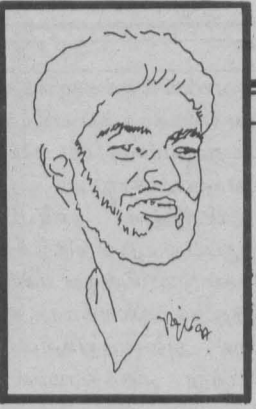
சரிகைர்

சரிநிகர் சமானமாக வாழ்வமிந்த நாட்டிலே - பாரதி

பொன்னன்னெவளி:
ஐ.தே.க.வின் தினவாதமும்
அஷ்ரபின் தோல்வியும்!

சமாதானத்துக்காக
ஓர் கிரவு...

சுமந்திரன்

அன்புடன் வாசகர்களுக்கு, புதுவருட வாழ்த்துக்கள்! இது சரிநிகரின் ஏழாவது வருடம். ஏழு வருடங்கள் என்பது மானிட வரலாற்றில் ஒரு மணித்துணிக் கையளவு கூட அல்ல. ஆனால் சரிநிகர் போன்ற ஒரு மாற்றுப் பத்திரிகைக்கு அதுவே மிக நீண்ட ஆயுள்.

ஈழத்துத் தமிழ்ப்பத்திரிகைப் பாரம்பரியத்தில் சரிநிகருக்கு முன்னுதாரணமாக ஒரு மாற்றுப்பத்திரிகை இல்லாதது மட்டுமல்ல சமாதான தரமாகக் கூட பத்திரிகைகள் எதுவும் இன்று வரை இல்லாததும் ஒரு அவலமான சூழல் தான். இவ்வாறான பத்திரிகை ஒன்றைக் கொண்டு வரவேண்டியவர்கள் கூட கட்சிப் பிரச்சாரத்தைக் கடந்து செல்ல முடியாமல் போனதும் இன்னொரு சாரார் சுவாரசியத்தில் மூழ்கிப் போகும் சம்பந்தம் பத்திரிகைத் துறைக்குள் (Super market Journalism) நிற்பதுவும் கூட துரதிர்ஷ்டம் தான்.

சரிநிகரை ஆரம்பிக்கிற போதே அதனை ஒரு மாற்றுப்பத்திரிகையாக ஆரம்பிப்பதும் வளர்த்தெடுப்பதுமே எமது பிரதான குறிக்கோளாக இருந்தது.

இந்த மாற்று என்பது வெறுமனே தொடர்பு சாதனம் என்றளவில் மட்டும் நின்றவிடாது நாம் வெளிப்

படுத்தும், எழுதும் விடயங்களிலும் மொழியிலும் பிரதான மைய நீரோட்டத்தையும் அதன் கருத்தியலையும் கேள்விக்குட்படுத்துவதும் அதற்கு மாற்றான திசைகளைக் கட்டுவதும் உள்ளடங்கியுள்ளது.

இந்த அடித்தளத்திலிருந்து தான் இலங்கையின் அரசியல் குறித்த எம்முடைய கேள்விகள் எழுந்தன. உதாரணமாக இலங்கை அரசு கடந்த நான்கு தசாப்தங்களுக்கு மேலாக இங்குள்ள ஏனைய தேசியங்களை மறுத்து, கட்டிக் காத்தும் பேணி வளர்த்தும் வருகிற ஒருமைத்துவ அரசியலை சரிநிகர் கேள்விக்குள்ளாக்கிற்று. அதற்கு மாறாகப் பன்மைத்துவத்தை வலியுறுத்தியது. அவற்றின் இருப்புக்கும் இருப்புக்கான போராட்டங்களுக்கும் ஆதரவளித்தது; குரல்

இன்னொரு தேசியத்தை ஒடுக்குவதற்கும், தனக்குள்ளேயான பன்மைத் தன்மையை மறுதலிப்பதற்கு எதிராகவும் அதன் விளைவுகளான அரசியல், ஜனநாயக்கத்து வெளிப்பாட்டு மறுப்புக்கெதிராகவும் எதிர்த்து குரல் கொடுப்பதை சரிநிகர் தன் அடிப்படைக் கடப்பாடாகக் கொண்டிருக்கிறது. இந்தக் கடப்பாட்டில் தான் நாம் கோரும் சுதந்திரத்திற்கான அர்த்தப்பாடு இருக்க முடியும் என்பது எமது நம்பிக்கை. இவ்வாறு கேள்விக்குள்ளாக்கும் போது சரிநிகரை தமிழ்மக்களின் அரசியல் போராட்டத்திற்கு எதிரானவர்கள் என அடையாளப்படுத்தி விட முனையும் போக்கு ஒன்றுமுள்ளது.

இதற்கான அவர்களுடைய வியாக்கியானம் 'இத்தகைய விமர்சனங்கள்

வம் என்பவற்றை சரிநிகர் தீவிரமாக வலியுறுத்தி வந்துள்ளது/ வருகிறது. கூடவே அதிகாரத்துக்கும் ஒடுக்கு முறைக்கும் எதிரான இலக்கியப் பண்பாட்டையும் வலியுறுத்திப் பேணி வருகிறது.

சரிநிகரின் இந்தப் 'பண்பாட்டு அரசியல்' கடந்து ஆறு வருடங்களாக அது வெளியிட்டு வந்திருக்கும் கவிதைகள், சிறுகதைகள் மற்றும் பண்பாட்டு விமர்சனங்களைப் படிப்பவர்களுக்குத் தெள்ளெனப்பிரியும்.

அரசு இங்கு நிலவும் பலபண்பாட்டுத் தன்மையை ஏற்றுக்கொள்வதற்குப் பதிலாக சிங்களப் பேளத்த பண்பாட்டை முதன்மைப்படுத்துவதையும், அவற்றிற்கிடையே ஒரு அதிகாரப்படி நிலையை கடைப்பிடிப்பதையும் நிராகரித்து சமத்துவமான பலபண்பாட்டுத் தன்மை

இதேபோல பெண்களது பிரச்சினைகளிலும் இலங்கை அரசு கொண்டிருக்கும் ஒடுக்குமுறைக் கொள்கைக் கெதிராக குரலெழுப்பும் அதே வேளை, தமிழ்ச் சூழலினுள் பெண்கள் தொடர்பாக நிலவும் மைய நீரோட்டக் கருத்துக்களை கேள்விக்குள்ளாக்க வேண்டியிருக்கிறது. இதன் போதும் சாதீயப் பிரச்சினைகளைக் கையாளும் போதும் மொழியை மீள்படைக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் எங்களுக்குமே தந்து. உதாரணமாக கற்பழித்தல் என்ற சொல்லுக்கு மாற்றாக ஒரு சொல்லை தர வேண்டியிருந்தது. ஆரம்பத்தில் பாலியல் பலாத்காரம் என்றும் பின்னர் பாலியல் வல்லுறுவு என்றும் பாவித்து வருகிறோம். இதுவும் ஏற்புடையது என்று சொல்வதற்கில்லை. பாலியல் வன்முறைச்சி என்று பாவிக்கலாமா என்பது பற்றி கருத்துப் பரிமாறிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

000

சுருக்கமாகக் கூறுவதாயின் பெரும்பாலான தகவல் தொடர்பு சாதனங்களைப் போல தகவல்களையும் செய்திகளையும் வெறுமனே வழங்குவது என்பதற்குப் பால் அவை இன்று உருவாக்கி விட்டுள்ள சூழலைப் புரிந்து கொள்வதும் செய்திகள், தகவல்கள், அவற்றின் பகைப்புலம் அதனது அரசியல் ஆகியவற்றிற்கிடையேயான உறவுகளைக் கட்டுடைத்துக் காட்டுவதும் அதற்குப் பதிலான மாற்று வழிகளுக்கான தேடல்களை வளர்த்தெடுப்பதுமே சரிநிகரது பணி என்று அது கருதுகிறது. அதனுடைய இந்தப் பணியில் இதுகாலவரை பங்கெடுத்துக் கொண்டவர்களுக்கும், வாசகர்களுக்கும் நன்றி கூறும் அதேவேளை தொடர்ந்தும் தன்னுடன் கைகொடுத்துக் கொள்ள வாருங்கள் என்று கேட்டுக் கொள்கிறது சரிநிகர்.

○

சரி-நிகர்-இயம்

கொடுத்தது.

மறுபுறத்தில் விடுதலைப்புலிகளும் இலங்கை அரசு கடைப்பிடித்துவரும் ஒருமைத்துவ கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் வட - கிழக்கில் முஸ்லிம் தேசியத்தை மறுதலித்த போது அதற்கெதிராகக் குரல் கொடுக்க வேண்டியதும் சரிநிகரின் கடப்பாடாயிற்று. குரல்கொடுத்தது. மலையக மக்களுடைய இருப்பு, அவர்களுடைய அரசியல் கோரிக்கைகள் பற்றியும் இதேபோலத்தான் சரிநிகர் குரல்கொடுத்தது.

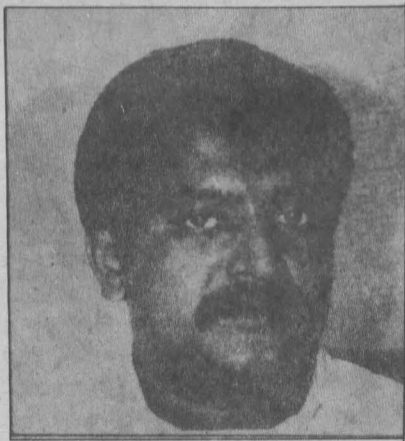
இன்னும் சொல்வதானால் இலங்கை அரசின் ஒடுக்குமுறைக்குள்ளாகும் தேசியங்களுக்காகக் குரல் கொடுக்கும் அதேவேளை, ஒடுக்கு முறைக்கு ஆளான தேசியம் படலம். எனினும் முன்னர் கூறியதைப்போன்று முன்னாம் உலகத்தில் வாழும் நாம் பிரபாகரனை விளங்கிக்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. எமது சமூகப்பிரதிபலிப்புகள் ஊடாகத்தான் இருக்க வேண்டும். அவரது அறிக்கையை ஒத்த ஐ.தே.க. பாராளுமன்ற உறுப்பினர் அனுரா பண்டாரநாயக்காவின் அறிக்கையொன்றை இச்சந்தர்ப்பத்தில் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

... என்னுடைய கொள்கை

நன்கு விளங்கிக்கொள்ளுங்கள். நாய்களால் இலத்தின் மொழி பேச முடியுமா?"

"நான் பொதுவாக அனைவருக்கும் கூற விரும்புவது 71 கிளர்ச்சியை சிறிமா அவர்கள் அடக்காவிட்டால் இன்று ஜனநாயகம் இருந்திருக்காது. சிறிமா செய்ததைத்தான் 88-89 காலப்பகுதிகளில் பிரேமதாசவும் செய்தார்."

(லக்ஷிம் பத்திரிகை 29-12-1996 தொகுப்பு)

வடக்கும் - தெற்கும் வேறுபாடுதான் என்ன?

என்னவென்றால் அடித்தால்திருப்பி அடித்தல் வேண்டும். அரசியல் புரிவது அதிகாரத்தைப் பெறவே. இதனை யாராவது தடுத்தார்களாயின் பதிலளிக்க வேண்டியது மேற்கூறிய முறையிலேயே ஆகும்."

"வன்முறையை நிறுத்துவது தொடர்பாக எவராவது கூறினால், அதை

இலங்கை சமூகத்தின் வன்முறை ஆதாரத்தை கண்டுபிடிக்க உதவிய அனூரவுக்கு நன்றி! குறிப்பாக இடதுசாரி, லிபரல் கருத்துக்களைக் கொண்டவர் என மேற்கத்தேய நாடுகளில் தம்மை அடையாளப்படுத்துபவர். இலங்கைக்கு வந்ததும் "தாக்கினால் தாக்கு" என்ற கருத்தைக் கொண்டிருக்கின்றார்.

தலைவர் என்ற ரீதியில் ஏற்படுத்தியது என்ன? அரசியல் வன்முறை. அவ்வாறெனில் இலங்கை அரசியல் வாதிக்கத் தோற்றுவித்த வன்முறை அரசிற்கு சமமாக அல்லது ம.வி.மு. யின் வன்முறை சக மக்கள் அழுத்தம் சமம். புலிகள் வன்முறை அல்லது ம.வி.மு.யின் வன்முறை அரசிற்கு சமமாக புலிகள் ஏற்படுத்தும்

வன்முறையை எடுத்துக்கொண்டால், பிரபாகரனின் அறிக்கை "பாலிஸ வாதம்" என்று முத்திரை குத்தப்படுவதற்கு அப்பாலானது. அதாவது பிரபாகரனின் அறிக்கையை பாலிஸவாதம் என விவரிப்பதை விடுத்து அது தரும் ஆழமான அரசியல் கருத்தைப் பார்க்க வேண்டும். அப்பொழுது எவராவது இவ்வாறு வினவக்கூடும்!

"ஐலை 22ம் திகதி புலிகள் தெவி வளையில் புகைவண்டிக்கு குண்டு வைத்தது ஆழமான அர்த்தத்துடனா? என்று. வெளிவாரியாக அரசியல் கதைப்பவர்கள் இன்று இலங்கையில் அதிகம் உள்ளனர். அவர்களுக்கு கூறுவதென்றால் அது ஆழமான வேலை அல்ல. "கீழ்த்தரமான" செயலாகும். எனினும், இச்செயலை புலிகள் "கீழ்த்தரமான" செயல் - என ஒத்துக்கொண்டதும் "பிரச்சினை" தீர்ந்துவிடுமா? இவ்வேளையில் தான் நாம் புலிகளினால் வன்முறையின் "ஆழத்தை" நோக்க வேண்டியவரும்.

பிரபாகரன் ஏற்றுக்கொண்டதன்படி, விடுதலைப் போராளியாகுவதற்கு தேவையான தராதரங்கள் அவரிடம் உள்ளன என்று தெரிகின்றது. இவ்விளக்கத்தின் கீழ் நோக்கின் அவர் தன்னை விடுதலைப் போராட்டத்தலைவர் என்று எண்ணிக் கொள்ளக்கூடும். பிரபாகரன் மக்களின் ஆதரவின்றி கெரில்லா இயக்க மொன்றை நடாத்த முடியாது என்பதை நன்கு அறிந்து வைத்திருப்பார். இதன்படி அவர் தனது மக்களுக்குப் பாதுகாவுவனாகின்றார். எனவேதான் அவர்கொழும்பு அரசாங்கத்தை "சிங்கள ஆட்சி தந்திரம்" எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். (மக்கள் ஆதரவின்றியும் ஆயுதப்

புதிய ஆண்டிலாவது சமாதானம் மலருமா என்பதே அனைவரதும் எதிர்பார்ப்பு. அதனை வரவேற்று சிங்களத்தில் "ஆயுபோவன்" சொல்லவும், தமிழில் வணக்கம் சொல்லவும் எல்லோரும் காத்திருக்கிறார்கள். எனினும், புதிய ஆண்டிலாவது சமாதானம் யதார்த்தமாகுமா? நவ காலனித்துவமூன்றாம் உலக நாடான இலங்கை மக்களுக்கு பௌதீக ரீதியான ஆசா பாசங்களே உண்டென எனது நண்புனொருவன் கூறினான். எனினும் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தலைவர் வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரனுக்கும் பௌதீக ரீதியிலான விருப்பு வெறுப்புக்கள் மட்டுமா உள்ளன? கீழே உள்ள அவரது கருத்தை நோக்கின் உண்மை நிலையை அனுமானிக்கலாம். (புலிகள் இயக்கத் தலைவர் பிரான்ஸ் செய்தி பிரிவுக்கு (Yearnoer) வழங்கியதிலிருந்து)

"விடுதலைப் போராட்டங்கள் வரலாற்றில் என்றுமே பொறிக்கப்பட்டதில்லை. போரின்றி - இரத்தமின்றி - கொலையின்றி - அழிவின்றி - உயிர்த்தியாகமின்றி பெறப்பட்ட வெற்றிகள் வரலாற்றில் இல்லை"

அதேபோல் சிங்கள ஆட்சியாளர்களுடன் மோத தாம் விரும்பவில்லை எனவும் கூறியிருந்தார். இச்செய்தி பிரான்சிய செய்திச் சேவை மூலம் டிசெ.23 உலகம் முழுவதும் ஒலிபரப்பப்பட்டது. புலிகள் இயக்கத்தலைவரின் இக்கருத்து நிலை அபிவிருத்தியடைந்த உலகத்தில் பாவிக்கப்படும் ஜனநாயகம் தொடர்பான கருத்துடன் நோக்கும் போது "பாலிஸவாதம்" எனச் சந்தேகமின்றி முத்திரை குத்தப்

தமிழ் மக்களுடைய ஆயுதப் போராட்டம் இன்று உச்சமடைந்திருக்கும் காலகட்டத்தில்; முஸ்லிம்களின் உரிமைகளை பெற்றுக்கொள்வதற்கான தேவையும் போராட்டமும் உடனடியாக மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய அவசிய காலகட்டத்தில், முஸ்லிம்களின் உரிமைகளையும் நலன்களையும் அடைவதற்கு அதற்கு எதிராக இருக்கும் சக்திகளை முஸ்லிம் மக்கள் உடனடியாக அடையாளம் கண்டாக வேண்டிய நிலையிலும், முஸ்லிம்களின் உரிமைகளுக்காக அற்ப சலுகைகளை விடுத்து தீர்க்கமாகப் போராடக் கூடிய முஸ்லிம் அமைப்புக்களை இனம் காண வேண்டிய தருணத்திலும் முஸ்லிம்கள் இருக்கிறார்கள். இத்தேவை வரலாற்றின் ஊடே கடந்த இரண்டு தசாப்த காலமாக உணரப்பட்டு இருந்தது. இத்தேவையைப் பூர்த்தி செய்யும் என நம்பப்பட்ட முஸ்லிம் காங்கிரசின் கடந்த கால செயற்பாடுகளும் அரசியல் சலுகைகளுக்காக உரிமைகளைப்பின்பற்றும் அதன் வழிமுறையும் தேர்தல்கள் அதனால் ஏற்படும் பதவி, அதிகாரங்களுக்காக அதன் விட்டுக் கொடுப்புக்களும் முஸ்லிம் மக்கள் அனுபவ ரீதியாக கண்டு கொண்டவை. முஸ்லிம்களின் உரிமைகளுக்காக நியாயமாக குரல் எழுப்ப வேண்டியதும் அதற்காகப் போராட வேண்டியதுமான சக்திகளின் அவசியம் இப்போது வன்மையாக உணரப்படுகிறது. முஸ்லிம் காங்கிரசின் அரசியல் பாதையில் முஸ்லிம்களின் உரிமைகள் தொடர்பாய் அது எதனையும் பெரிதாகச் சாதிக்கவில்லை என்பது வெள்ளிடைமலை. கப்பல் துறையால் முஸ்லிம் இளைஞர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு வழங்கியதோ, முஸ்லிம் கிராமங்களின் அபிவிருத்திக்கென ஒதுக்கப்படும் ஒதுக்கீடுகளோ முஸ்லிம்களின் உரிமைப் போராட்டத்துடன் சம்பந்தப்பட்ட விடயமல்ல. இதனை முஸ்லிம்களின் அரசியல் உரிமைப் போராட்டத்தோடு முஸ்லிம்கள் ஒருக்காலும் தொடர்புபடுத்திப் பார்க்கக் கூடாது! அப்படிப் பார்க்கும் ஒரு தவறான பார்வை இருக்குமே யானால் அது மன்குரையும், மஜீதையும், எம்.எச்.முகம்மதுவையும் புறக்கணிக்க முடியாத சக்திகளாக்கிவிடும். ஆகவே முஸ்லிம் காங்கிரஸ் என்ன தேவைகளுக்காக உருவாக்கப்பட்டதோ அல்லது அதன் தோற்றத்திற்கான வரலாற்றின் அவசியப்பாட்டையோ முஸ்லிம் காங்கிரஸ் இன்னும் நிரப்பவில்லை. முஸ்லிம் காங்கிரசின் அரசியல் அதிகாரத்தின் உச்சகால கட்டமான இன்றைய பொதுஜன முன்னணி அரசாங்கத்தில் கூட முஸ்லிம்களின் அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பாய் முஸ்லிம் காங்கிரஸ்கையாலாகத்தனமாக செயற்பட்டதற்கு இரு உதாரணங்கள் இருக்கின்றன. ஒன்று - முஸ்லிம்களின் கலாசார மத விவகாரங்களுக்கான அமைச்சர் பதவி இல்லாதொழிக்கப்பட்ட போது அதைப் பெறுவதற்கு முஸ்லிம் காங்கிரசால் முடியவில்லை என்பதற்கும்பால் முன்பிருந்த முஸ்லிம் விவகார அமைச்சர் கூட தக்க வைத்துக் கொள்ள முடியாமற் போனது. இரண்டு - ஹஜ்ஜுப் பெருநாள் விடுமுறை விவகாரம். இவை இரண்டும் முஸ்லிம்களைப் பொறுத்தவரை அடிப்படை உரிமை தொடர்பான

விடயங்கள். இதில் முஸ்லிம் காங்கிரசின் அரசியல் செயற்பாடு வெட்டவெளிச்சமாகிவிட்டது. இந்த நிலையில் இன்று சிங்கள இனவாதிகளால் பூதாகரப் படுத்தப்படும் தீகவாபி விவகாரம் - இந்த விவகாரத்தில் முஸ்லிம்களிடமிருந்து 1982ம் ஆண்டுகளில் பலாத்காரமாக பறித்தெடுக்கப்பட்ட நிலங்களை முஸ்லிம்களுக்கு பெற்றுத் தருவதற்காக அமைச்சர் அஷ்ரஃப் எடுத்த முயற்சி முஸ்லிம்களின் உரிமைப் போராட்டத்தில் ஒரு முதல் அடியாகும். ஆனால் இச் செயற்பாட்டில் அஷ்ரஃப் அவர்களால் ஒரு அங்குல நிலத்தைக் கூட வழங்க முடியாமல் போனதன் பின், முஸ்லிம் காங்கிரசினால் பிரச்சாரப்படுத்தப்படும் உரிமைப் போராட்ட மாயை வெளுத்துப்

முஸ்லிம்களை ஒரு அரசியல் நிர்வாக எல்லைக்குள் தக்க வைத்துக் கொள்வதற்காக இருந்த ஒரே வாய்ப்பையும் சிதைத்து விட்டது. இந்தநிலையில் பூலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரசும் அதன் தலைவரும் அம்பாறை மாவட்டம் சிங்களவரிடம் பறிபோனதினையும் அதனை மீட்பது முஸ்லிம் காங்கிரசின் கடமை என்பதனையும் உணர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. அப்படி யாராவது அமைச்சர் அஷ்ரஃப் உணர்ந்து செயற்பட்டார் என வெறும் வாய்ச் சவாடல் விடுவார்களேயானால் அவர்களிடம் கேட்பதற்கான ஒரே ஒரு கேள்வி: அமைச்சர் அஷ்ரஃப் அவர்கள் அம்பாறை மாவட்டத்தை சிங்கள இனவாத ஆக்கிரமிப்பாளர்களிடமிருந்து மீட்டுக் கொள்வதற்கு எத்தகைய

பாராளுமன்ற பிரதிநிதிகளாக இருந்துகொண்டு இன்று முஸ்லிம்களுக்கு நியாயமாகச் சேர வேண்டிய காணி வழங்கும் விடயத்தை தீவிரமாக எதிர்க்கும் இனவாத மிக்க ஐக்கிய தேசியக் கட்சினரை முஸ்லிம் மக்கள் இனம் காண வேண்டும். இவர்களையும், இவர்களின் ஏஜெண்டுகளான முஸ்லிம் பிரதிநிதிகளையும் அம்பாறை மாவட்ட முஸ்லிம்கள் தீகவாபி சம்பவத்துக்குப் பின் நிராகரிப்பதைத் தவிர வேறுவழியேயில்லை.

தீகவாபியில் காணி இழந்த முஸ்லிம்களுக்கு காணி வழங்குவதற்கான ஏற்பாடுகள் நடந்து கொண்டிருக்கும் போது தயாரான தலைமையில் கொழும்பில் பௌத்த பிக்குகள், சிங்கள இனவாதிகள் மாபெரும் இனவாதப் பேரணியை நடத்தினர். இதில் தயாரானவின் பாதிரிம் பிரதானமானது, இந்த தயாரான தான் தீகவாபி ஆக்கிரமிப்பு பிரதேசத்தின் காவலன்! இச்சம்பவத்தினூடாக ஐக்கிய தேசியக் கட்சியையும் ஏனைய கட்சிகளையும் சேர்ந்த சிங்கள இனவாத அரசியல்வாதிகளின் படு பிற்போக்குத்தனமான அரசியல் அம்பலத்திற்கு வந்திருக்கிறது. அம்பாறை மாவட்டத்தில் ஏதோ சிங்கள மக்களுக்கு சொந்தமான காணிகளை முஸ்லிம்கள் ஆக்கிரமிக்கிறார்கள் என பூசணிக்காயை சேற்றில் மறைக்க முற்பட்டனர் - அதற்கு இனவாத சாயம் பூசினர். உண்மையில் தீகவாபி மட்டுமல்ல அம்பாறை மாவட்டத்தில் இன்று சிங்கள மக்கள் வாழும் பெரும் பாலான நிலங்கள் முஸ்லிம்களினதும் தமிழர்களினதும். 20 வருடங்களுக்கு முன் சிங்கள ஆக்கிரமிப்புக்கெதிராக முஸ்லிம்களும் தமிழர்களும் நடாத்தியிருக்க வேண்டிய போராட்டத்தை அம்பாறைச் சிங்கள மக்கள் தர்க்க நியாயத்துக்கப்பால் இன்று நடத்துகிறார்கள் என்பதே உண்மை. 1987க்குப் பின் முஸ்லிம்களின் அரசியல் அதிகாரத்தை தன்வசம் வைத்துக் கொண்ட முஸ்லிம் காங்கிரஸ் கூட நிலங்கள் தொடர்பான போராட்டத்தை முன்னெடுக்கவில்லை. அமைச்சராக இருந்தும் கூட தீகவாபி விவகாரத்தில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் இனவாத மிக்க ஆக்கிரமிப்பு வெளிப்பாட்டின் காரணமாய் முஸ்லிம்களுக்கு வழங்கப்படவிருந்த காணிகளில் ஒரு அங்குலம் நிலத்தைக் கூட இன்று வழங்க முடியாமல் போய் விட்டது.

அண்மையில் தயாரானவால் பத்திரிகைகளுக்கு விடப்பட்ட அறிக்கையொன்றில் பௌத்தர்கள் இதனால் பாதிப்படையப் போகிறார்கள் என்றும், இதற்கெதிராகப் போராடுவது தனது கடமை என்றும் நீங்கள் அரசியல் வாதியா? பௌத்தரா? என்ற கேள்வி வந்தால் தான் அரசியல் வாதியை விடுத்து பௌத்தர் என்பதே தனக்கு மேலானது என்றும் உரத்துச் சொல்லியிருக்கிறார். இதனை நாம் ஆழமாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். பௌத்த மக்களின் இருப்பு பாதுகாப்பு தொடர்பாய் அம்மக்களைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தும் தயாரான போன்றவர்கள் விட்டுக் கொடாமல் இருப்பது இந்த நாட்டின் வரலாற்றில் ஒன்றும் புதிதல்ல. ஆனால் தமிழ் முஸ்லிம் மக்களின் உரிமைகளையும் அவர்களுக்கான சமத்துவத்தையும் இந்த பௌத்த இனவாதிகள் ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்ததன் விளைவுதான் தமிழ் மக்களின் இன்றைய ஆயுதப் போராட்டம் என்பதை முஸ்லிம் மக்கள் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

தீகவாபியில் எங்களுடைய காணியை எங்களுக்குப் பகிர்ந்தளிக்க சிங்களவர்கள் விடாவிட்டால் சிங்களவர்களுடன் நாங்கள் தொடர்ந்தும் நண்பர்களாய் இருப்பது பற்றி சிந்திக்கத்தான் வேண்டும்! சிங்கள மக்களுடன் இந்த நாட்டில் சமமாக, சமத்துவமாக அனைத்து உரிமைகளும் பெற்று சுதந்திரமாக வாழ முடியாது என கடந்த நான்கு தசாப்தத்திற்கு மேலான தமிழ் மக்களின் அனுபவமும் அதன் விளைவுமே ஆயுதப் போராட்டச் சூழல்.

இன்று தீகவாபி விவகாரத்தில் எழுந்துள்ள நிலை சிங்கள இனவாத அரசியல்வாதிகளை என்றும் தங்களது இரட்சக நண்பர்களாக ஏற்றுக் கொண்டு சலுகைகளில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் முஸ்லிம் காங்கிரசுக்கும் அதன் தலைவர் அஷ்ரஃப் புகும் நல்ல படிப்பினை தான். தயாரானவின் பத்திரிகை அறிக்கை அஷ்ரஃப்புக்கு நல்ல தொரு பாடமாகட்டும். எமது தலைவர்களிடம் நீங்கள் அரசியல் வாதியா - முஸ்லிமா எனக் கேட்டால் நாங்கள் அமைச்சர்களாகவே இருப்பதற்கு விருப்பம் என்றே வாய் கூசாமல் சொல்வார்கள் என்பதில் எனக்கு எந்தச் சந்தேகமும் இல்லை.

முஸ்லிம் காங்கிரஸ் பொன்னன் வெளியில் காணிகள் வழங்குவதற்குப் புறப்பட்டு இன்று தீகவாபி ஆக்கிரமிப்பு புனித பிரதேசத்தை தனது அமைச்சின் புனர்வாழ்வு புனரமைப்பு ஒதுக்கீட்டின் மூலம் மூன்று மாதத்திற்குள் அபிவிருத்தி செய்து தருகிறேன் என சிங்கள ஆக்கிரமிப்பு பௌத்தர்களை தாஜா பண்ணி அவர்களிடம் சரணாகதியடைந்து கிடக்கிறது. "பிச்சை வேண்டாம் நாயைப் பிடி" என்ற கதைதான் இது! அஷ்ரஃபின் இக்கோரிக்கையைக் கூட தயாரான நிராகரித்து விட்டார். எங்கள் புனித பிரதேசத்தை அபிவிருத்தி செய்வதற்கும், பாதுகாப்பதற்கும் எம்க்குத் தெரியும். என்கிறார் தயாரானவன்.

ஆகவே, முஸ்லிம் காங்கிரஸ் இன்று என்ன செய்யப் போகிறது என்பது முக்கிய கேள்வியாகிறது. முஸ்லிம் காங்கிரசின் தலைமைப் பீடத்தைச் சேர்ந்த மருதூர்க்கனி அவர்களும் மகுர் மௌலானா அவர்களும் சிங்கள இனவாதிகளுக்கெதிராக தமிழ் பத்திரிகைகளில் மாத்திரம் அறிக்கையை வாசித்துவிட்டு முஸ்லிம்களை ஏமாற்றுவதற்கு தொடர்ந்தும் முயற்சிக்கக் கூடாது! மகுர் மௌலானா அவர்கள் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியில் இருந்த காலத்தில் வடகிழக்கு மாகாண சபையில் சிங்கள கட்சியை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் ஒரேயொரு மாகாண சபை நியமனப் பிரதிநிதியாக இருந்தபோது அம்பாறையில் முஸ்லிம்களின் பெரும்பான்மையை குறைப்பதற்கு திட்டமிட்டு அம்பாறையுடன் தெகியத்த கண்டிய இணைப்பதற்கு எதிராக அன்று வடகிழக்கு மாகாண அரசின் ஒரு அமைச்சரினால் கொண்டுவரப்பட்ட பிரேரணைக்கு சிங்கள மக்கள் சார்பாக குரல் எழுப்பியவர் இதற்கான ஆதாரங்கள் (ஹன்சார்ட்டில்) உள்ளன. ஆகவே கட்சிக்குக் கட்சி அரசியல் செய்வதை விடுத்து விட்டு அம்பாறை மாவட்டத்தை ஆக்கிரமிப்பாளர்களின் பிடியில் இருந்து மீட்பதற்காக ஆக்கூர்வமான போராட்டத்தில் ஈடுபடுவதற்கு முஸ்லிம் காங்கிரசும் ஏனைய முஸ்லிம் அமைப்புக்களும் முன்வரவேண்டும்.

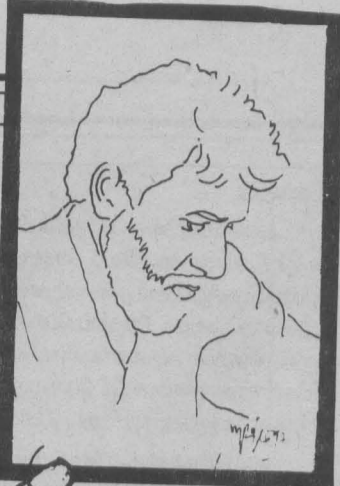

தீகவாபி விவகாரம்: ஜ.தே.க.வின் இனவாதமும் அமைச்சர் அஷ்ரஃபின் தோல்வியும்!

அபூதாப்

போயிருப்பதை ஒவ்வொரு முஸ்லிம் கிராமங்களிலும் காண்கிறோம். ஆண்டாண்டு காலமாகப் பாரம்பரியமாக பெரும்பான்மை முஸ்லிம்களுக்கும் சிறு தொகையான தமிழர்களுக்கும் சொந்தமாக விருந்த "பொன்னன் வெளி" வயற்காணிகள் அன்று பதவியில் இருந்த ஐக்கிய தேசியக் கட்சியினரால் குறையாடப்பட்டன. அந்நேரம் முஸ்லிம் காங்கிரஸ் அரசியல் ரீதியாக எழுச்சி பெற்றிருக்கவில்லை. முஸ்லிம் காங்கிரசின் வரலாற்றுத் தோற்றத்திற்கு அம்பாறை மாவட்டத்தில் சிங்களவர்களினால் வகை தொகையின்றி ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட ஏழை முஸ்லிம்களின் காணிகளும் - அதனால் ஏற்பட்ட ஏமாற்றங்களும் துயர்களும் ஒரு காரணம் என்பதை மறுக்க முடியாது! சிங்களக் குடியேற்றங்களை 1977ம் ஆண்டு பதவிக்கு வந்த ஐக்கிய தேசியக்கட்சி தனது முக்கிய வேலைத்திட்டங்களில் ஒன்றாக முடுக்கிவிட்ட போது சிங்கள ஆக்கிரமிப்புக்குப் பலியான கிழக்கு மாவட்டங்களில் அம்பாறையும் திருமலையும் குறிப்பிடத்தக்க மாவட்டங்களாகும். இன்று இம்மாவட்டங்களில் பெரும்பான்மை சிங்களவர்களின் ஆதிக்கம் நிலவுகிறது. முஸ்லிம்கள் இந்த நாட்டில் செறிந்து வாழும் ஒரே பெரும்பான்மை மாவட்டமான அம்பாறை மாவட்டம் சிங்களவர்களிடம் பறிபோனதானது

போராட்டங்களை -வேலைத்திட்டங்களை இதுவரை முன்னெடுத்திருக்கிறார் என்பதேயாகும். அம்பாறை முஸ்லிம்களிடமிருந்து பறிபோவதற்கு திட்டமிட்டு செயற்பட்ட ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் முன்னாள் அமைச்சர் தயாரான தலைமையிலான இனவாத ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் இன்று தீகவாபி விவகாரத்தில் கச்சை கட்டிக் கொண்டு களத்தில் குதித்திருக்கிறார்கள். இவருடன் அம்பாறை மாவட்டத்திலிருந்து ஐக்கிய தேசியக் கட்சியை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் மேலும் இரண்டு சிங்கள பாராளுமன்ற பிரதிநிதிகளும் உள்ளனர். ஆகவும் துரதிருஷ்டம் என்னவெனில் இம்முன்று ஐக்கிய தேசியக் கட்சி பாராளுமன்ற பிரதிநிதிகளும் தெரிவு செய்யப்படுவதற்கு அம்பாறை மாவட்ட தமிழ் முஸ்லிம் வாக்குகளும் பயன்பட்டன என்பது தான். முஸ்லிம்களும் தமிழர்களும் கடந்த பொதுத்தேர்தலில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்கு வாக்களிக்காது விட்டிருப்பார்களேயானால் தயாரானவைத் தவிர வேறெந்த ஐக்கிய தேசியக் கட்சி சிங்கள பிரதிநிதிகளும் பாராளுமன்றத்திற்கு வந்திருக்க முடியாது! பூலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரசுக்கு மூன்று பாராளுமன்றப் பிரதிநிதிகளும் தமிழ் மக்களுக்கு ஒரு பாராளுமன்றப் பிரதிநிதியும் வந்திருப்பர் முஸ்லிம் மக்களினதும் தமிழ் மக்களினதும் வாக்குகளால்

சென் பொதுஜன ஐக்கிய

முன்னணி அரசு ஆட்சிக்கு வந்து இரண்டு வருடங்களாயிற்று. இந்த அரசு பற்றி ஏற்பட்டிருந்த மாய விம்பங்கள் எல்லாம் இப்போது சிதைந்து போய்விட்டன. ஒற்றைப் பறவை வசந்த காலத்தைக்கொண்டு வரும் என்று நம்பியவர்கள் விரக்தியிலும் துயரத்திலும் ஆழ்ந்து போயுள்ளனர்.

சந்திரிகா ஆட்சிப் பொறுப்பேற்ற போது இருந்த அரசு எவ்வாறு கட்டமைக்கப்பட்டிருந்தது என்பது எங்களுக்குத்தெரியும். நார்பந்தெட்டுக்குப் பின்னான இலங்கை அரசு "பெரும்பான்மைத்" தேசிய இனத்தின் நலன்களைப் பேணுவதற்காக, பெரும்பான்மை மக்களின் பார்வைக்கோணத்திலிருந்தே கட்டி அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அது ஒரு போதுமே எல்லா மக்களையும் பிரதிநிதித்துவம் செய்யும் அரசாக விளங்கமுடியாது. இன்னும் குறிப்பாக, ஐம்பத்தாறாம் ஆண்டுக்குப் பிற்பாடு அரசின் அனைத்து அமைப்புகளும், பணித்துறை ஆட்சி (Beaureocracy) மற்றும் அரசு மூலங்களும் மிகப்பெருமளவுக்கு சிங்கள மக்களுடைய கைகளுக்குப் போய்விட்டன. அப்படிப் போக வேண்டும் என்பதும் பணித்துறையாட்சியை முற்றுமுழுதாகக் கட்டுப்பாட்டுள் வைத்திருக்க வேண்டும் என்பதும் தான் பண்டாரநாயக்காவின் நோக்கமாகவும் இருந்தது. இன்றைக்கு, அரசு சேவையிலும், பணித்துறையாட்சியிலும் எட்டு வீதமான தமிழ், முஸ்லிம் மக்கள் கூட இல்லை என்று ஆட்சி மொழிகள் ஆணைக்குழுத்தலைவர் சார் எஸ். அபேசேகரா அவர்கள் கூறுகிறார். இத்தகைய அரசு, எடுக்கப்படும் எந்தத் தீர்மானங்களையும் நடைமுறைப்படுத்தாது. எனவேதான் இந்த அரசுக் கட்டமைப்பைத் தலைகீழாக மாற்றியமைக்காத வரை பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண்பது இயலாது என்பது உணரப்படவேண்டும். அரசியல் தீர்வுத் திட்டத்தின் மரணம் தருகிற பாடம் என்னவெனில் இந்த அரசு அமைப்பை மாற்றுவதானால் மேல் மட்டங்களிலிருந்து துவங்க முடியாது; மேலும், ஒன்றிரண்டு "நல்லெண்ணம்" படைத்த அரசியல்வாதிகள் மட்டும் மாற்றங்களைக் கொண்டு வரப்போதுமானவர்களும் இல்லை. இத்தகைய எந்தக் கணிப்பீடும் சந்திரிகாவுக்கு இருக்கவில்லை. அவருடைய அரசுக்கும் இருக்கவில்லை. துரதிருஷ்டவசமாக, சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் ஆட்சிக்காலங்களில் தான் தேசிய இனப்பிரச்சினை கருத்தியல் ரீதியாகவும், உக்கிரம் பெற்று விடுகிறது என்பதற்கு சந்திரிகாவின் ஆட்சியும் உதாரணமாகப் போய்விட்டது. "சுதந்திரம்" சிங்கள - பெளத்த மரபின் காவலர்களாகத் தம்மைக் காட்டிவந்த அரசியல், கலாசாரப் பாரமும் பாரம்பரியமும் சி.சு.கட்சிக்கு இருப்பதால் (அதுதான் அவர்களது வாக்காளர் தளமும் கூட) சந்திரிகா அரசும் இதிலிருந்து விலக முடியவில்லை. சந்திரிகா ஒரு போதுமே தமிழ், முஸ்லிம் மக்களையும் பிரதிநிதித்துவப்

படுத்துகிற, புரிந்து கொள்கிற தலைவராக இருக்க முடியாது. இதே நேரம் அவருடன் கூட்டுச் சேர்ந்துள்ள "இடதுசாரி"களின் நிலை மற்றும் கருத்தியல் பற்றியும் இங்கு குறிப்பிட்டாக வேண்டும்.

2 ஐம்பத்தாறில் பண்டாரநாயக்காவுடன் கூட்டுச் சேர்ந்த போது அவரையும் அவருடைய கட்சியையும் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புச் சுதேசியக் கலாசார, அரசியல் சக்திகளாகச் சரியாக இனங்கண்ட அதேவேளை, அந்தச் சுதேசிய அரசியலுள் உள்ளார்ந்து இருந்த பேரினவாதத்தைப் பார்க்கத் தவறி விட்டிருந்தனர். நாட்செல்ல, நாட்செல்ல அதற்குத் துணை போயும் விட்டனர். இப்போது, சந்திரிகா அரசு ஆட்சிக்கு வந்த போது, தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கான சமாதானத் தீர்வை அது இதய சுத்தியோடு முன்வைக்கும்; முனையும் என்று நம்பிய அதே வேளை இலங்கை வரலாற்றில் இதுவரையும் இல்லாத வகையில் உலக வங்கி, சர்வதேச நாணய சபை, மற்றும் அமெரிக்காவுடன் கூட்டுச் சேர்ந்துள்ளமையைக் காண மறுக்கின்றனர். அல்லது கண்டும் துணை போகின்றனர். ஐ.தே.கட்சியின் பதினேழு வருடப் பயங்கரம் மீளவும் தலைதூக்காமலிருப்பதற்காகவே இந்த அரசுக்கு முட்டுக்கொடுக்க வேண்டியுள்ளது என்ற அவர்களுடைய கடைசி நியாயம் வாவிகளில் பிணங்கள் மிதக்கத் தொடங்கிய அன்றே செத்துப்போய் விட்டது. பதினேழு வருடப் பயங்கரத்துக்கு மூலகாரணம் அத்தகைய பயங்கரங்களைச் சாதகமாகிய சட்டங்களும், அரசு அமைப்பும், இவையிரண்டினதும் பாதுகாவலர்களான இராணுவமும், மற்றக் காவல் படையினரும் தான். இன்னும் இத்தகைய பயங்கரங்களில் ஈடுபடவர்கள் வழக்கு விசாரணைக்கு அப்பாற்பட்டவர்கள் என்ற ஜே.ஆர். ஜயவர்த்தன காலத்து Indemnity Bill எனும் சட்டம் வேறு இருக்கிறது. இவையனைத்துமே முற்றாக ஒழிக்கப்படும் வரை இருக்கின்ற, இனிவரப்போகின்ற எல்லா இலங்கை அரசாங்கங்களும் பயங்கரவாத அரசாங்கங்களாகவே இருக்க முடியும். இது மிகவும் எளிமையான இயக்க விதி. இதைப் புரிந்து கொள்ளாமல், இந்த அரசு வித்தியாசம்; இந்த யுத்தம் வித்தியாசம் என்று வாதிடும் புத்திஜீவிகள் உண்மையிலே புத்திஜீவிகள் அல்ல; சுத்திஜீவிகள்! மற்றவர்களைச் "சுத்திச்" சீவிப்பவர்கள்.

3 ஒவ்வொரு அரசாங்கமும், ஒவ்வொரு ஆளும் குழுவும் தனக்கென ஒரு கருத்தியலை உருவாக்கிக்கொள்கிறது. இந்த அரசாங்கத்தின் சமாதானத்துக்கான யுத்தம் என்னும் கருத்தியல், மிகுந்த புத்திபூர்வமாக உருவாக்கப்பட்டது. இது வளைகுடா யுத்தம், அதற்குப் பின்னரான ஈராக் மீதான அமெரிக்காவின் ஏவுகணைத் தாக்குதல்கள் என்பவற்றின் போது அமெரிக்க அரசும் அதனுடைய கருத்தியல் துணைவர்களான பத்திரிகைகளும் கட்டியெழுப்பிய ஒரு நாகுக்கான ஆனால் மக்களை நம்பவைக்கிற ஒரு தந்திரமாகும். சந்திரிகா அரசாங்கத்தின் இந்தக் கருத்தியலுக்கு மிகுந்த துணை புரிந்தவை பின்வரும் இரண்டு அம்சங்களாகும்:

1. புலிகளை யுத்தத்தைத் துவக்கினார்கள்; "புலிகள் எம்மைத் தாக்கும் போது நாம் 'மாபிள்' விளையாடிக் கொண்டிருக்க முடியாது"
2. இப்போது இராணுவமும்

ஒற்றைப் பறவையும் வசந்தகாலமும்!

மற்றைய அரசு படைகளும் மிகுந்த கட்டுப்பாட்டுடனும் ஒழுங்குடனும் பொறுப்புணர்வுடனும் நடந்து வருகின்றன எனும்வாதம். புலிகள் யுத்தத்தை மீள ஆரம்பித்த மையை தார்மீக ரீதியாகவும் அரசியல் ரீதியாகவும் எவ்வாறு ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதோ அதே போலவே மேற்கூறிய வாதங்களையும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. ஏன் என்று பார்க்கலாம்.

4 ஏப்ரல் 19, துறைமுகத் தாக்குதல்களோடு தென்னிலங்கை அரசியல் வட்டாரங்கள் மற்றும் புத்திஜீவி, இடதுசாரி ஏனைய பத்திரிகையாளர்கள் மத்தியில் திடீரெனக் கடந்த காலங்கள். வரலாறுகளின் நினைவிழந்து போன ஒரு நிலை (Amnesia!) உருவாகி விட்டதோ என்று தோன்றியது.

ஏறத்தாழ முப்பது புத்திஜீவிகள் வரை கையெழுத்திட்ட அறிக்கை யொன்று Peace, Lies and Ethnic Conflict என்ற தலைப்பில் வெளியாயிற்று. இந்த அறிக்கையில் பல முக்கிய அறிஞர்களும், புத்திஜீவிகளும் கையெழுத்திட்ட வில்லையாயினும் ராம் மாணிக்கலிங்கம், ராதிகா குமாரசுவாமி, ராஜன் ஹூல் போன்றோர் கையெழுத்திட்டிருந்தனர். (இந்த அறிக்கை உருவாவதில் கணிசமான அளவு பங்கு வகித்த ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப். கேதீஸ் லோகநாதன் இதில் கையெழுத்திட்ட வில்லை!) பயனுள்ள சில ஆய்வுக் கண்ணோட்டங்கள் இந்த அறிக்கையில் காணப்பட்டாலும் அறிக்கை யூடாக மேலேழுந்த சந்திரிகா அரசு சார்பு நிலைப்பாடே இங்கு

எங்களுடைய கவனத்துக்குள்ளாகிறது. "விடுதலைப் புலிகளால் தொடுக்கப்பட்டிருக்கும் இந்த ஆக்கிரமிப்பு யுத்தத்திற்கெதிரான இலங்கை அரசின் நியாயமான இராணுவ நடவடிக்கைகளை நாங்கள் ஆதரிக்கிறோம்" என்பதுதான் இந்த அறிக்கையின் மையம். இதனைத் தொடர்ந்தே 'யுத்திய' பத்திரிகை 'தற்காப்பு யுத்தத்தை' ஆதரித்துத் தலையங்கம் எழுதிற்று. (இராணுவ இயலின்படி தாக்குதலே தற்காப்பின் உள்ளடக்கமான வடிவம் என்று இராணுவவியல் வல்லுனர்கள் வாதிட்டால் என்ன ஆவது?) "பிரபாகரனுக்கு யுத்தம்; தமிழ் மக்களுக்குச் சமாதானம்" என்று தலையங்கம் எழுதிற்று 'விவரண' பத்திரிகை. Accountability in war as a Prelude to Peace என்று யுத்தத்தின் 'தவிர்க்க இயலாமை' பற்றித் தலையங்கம் எழுதியது Counter Point. இந்தப் பத்திரிகைகள் எல்லாம் கடந்த ஆறு வருடங்களாகத் தமிழ், முஸ்லிம் மக்களின் அவல நிலையைச் சிங்கள மக்களுக்கு உணர்த்துவதில் முக்கிய பங்கு வகித்திருந்தன என்பது இங்கு நினைவூட்டப்படவேண்டியது அவசியம். சிங்களத் தேசியவாதிகளையும், தமிழ்த் தேசியவாதிகளையும் கண்டித்து விமர்சித்த அதேவேளை, சந்திரிகா அரசை நடுநிலைமையான, இத்தகைய தேசியவாதங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு அரசாக ஏற்றுக் கொண்டமை தான் இவர்கள் அனைவருடைய அடிப்படையான, மாபெரும் அரசியல் பிழையாகும். சந்திரிகா அரசும் சிங்கள - பெளத்த தேசியவாதத்தின் இறுக்கமாகவும்

நெருக்கமாகவும் நிறுவனமயப்பட்ட அரசு என்பதை இவர்கள் வசதியாக மறந்து விட்டார்கள். அந்த மறதிதான் இலங்கை இராணுவம் நல்லபடியாக நடந்து கொள்கிறது; அது இப்போது அநியாயங்கள் செய்வதில்லை என்று நற்சான்றிதழ் வழங்கும் அளவுக்குப் பலரை இட்டுச் சென்றுள்ளது. இத்தகைய 'நற்சான்றிதழ்களை' வழங்கியவர்களுள் முக்கியமானவர்கள் விடுதலைக் கூட்டணித் தலைவர் மு. சிவசிதம்பரமும், மனித உரிமைக்களுக்கான பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்கள் (யாழ்) அமைப்பைச் சார்ந்தவர்களும் தான். ராம் மாணிக்கலிங்கமும் வசதிவாய்க்கிற போதெல்லாம் இராணுவத்தின் நன்னடத்தைபற்றிக் குறிப்பிடத் தவறுவதில்லை (அவருடைய Tigerism எனும் சிறுநூலைப் பார்க்கவும். இந்த நூலின் 400 பிரதிகளைச் சந்திரிகா அரசே வாங்கி விநியோகம் செய்துள்ளது என்பது பலருடைய காதலுக்கும் எட்டாத சேதி!)

இந்த நற்சான்றிதழ் விஷயம் எப்படியிருக்கிறதென்றால், வரவு செலவுத் திட்டத்தில் அமைச்சர் சீனியின் விலையை இருபது ரூபாயால் அதிகரிக்கிறார் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். மக்களும் எதிர்க்கட்சிகளும் கூச்சல் போடுகிறார்கள். உடனே விலையேற்றத்தைப் பத்து ரூபாயாகக் குறைக்கிறார். ஆஹா! சீனியின் விலை குறைந்து விட்டதே என்று அரசும் அமைச்சரும் அவர்களுடைய தொண்டரடிப் பொடிகளும் உற்சாகமாகப் பேசுகிறார்கள். விலை என்னவோ பத்து ரூபாயால் கூடியிருக்கின்ற தென்பதை வசதியாக மறந்து விடுகிறார்கள்.

5 யுத்தம் ஆரம்பித்த உடன் மிகுந்த கட்டுப்பாட்டுடன் நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற அறிவுரை படையினருக்கு வலியுறுத்தப்பட்டது என்று அறியக்கிடைக்கிறது. எத்தகைய அறிவுரையும் யுத்த யுத்தத்தில் எடுப்பாது என்பதும் படையினரின் சிந்தனை படையினரின் கட்டமைப்பு என்பன அடிப்படையிலே மாறாத வரை அப்பாவி மக்களைப் படுகொலை செய்வது என்பது ஒரு போதுமே மாறாது என்ற எளிமையான உண்மை ஏன் பலருக்குப் புரியாமல் போகிறதென்பது ஆச்சரியம். சமாதானம் கோருபவர்களும், மனித உரிமை வாதிடும் கட்சி, அரசு, குழுச் சார்பு நிலைப்பாடுகள் எடுப்பது அவர்களது தார்மீகத்தைக் கேலிக்கும்/ கேள்விக்கும் உள்ளாக்கும். இயக்க சார்பற்ற, கட்சி சார்பற்ற, அரசு சார்பற்ற ஒரு அரசியல், தார்மீக நிலைப்பாட்டையே நாம் பேண விரும்புகிறோம். இதனையே வலியுறுத்துகிறோம். சந்திரிகாவை மட்டும் நம்பி பொதுஜன ஐக்கிய முன்னணி அரசை ஆதரிப்பது என்ற நிலைப்பாட்டை எடுக்கலாம் என்றால், இதே தருக்கத்தின்படி, விடுதலைப் புலிகளிலும் பிரபாகரனின் இடத்துக்கு இன்னொருவர் வந்து "இதோ ஜனநாயகம் கொண்ட வருகிறேன்; சமாதானம் கொண்டு வருகிறேன்" என்று கவைப்பட்ட பொருள் படப் பேசினால் இவர்கள் அனைவரும் புலிகளையும் ஆதரிக்கவேண்டும். எங்களால் இரண்டையுமே செய்ய முடியாது. ஏனெனில், பிரச்சினை அமைப்பு ரீதியானது. ஒரு புதிய தலைவரால் மட்டும் இதுவரை காலமாக உருவாகி வந்திருக்கும் கருத்தியல் கட்டுமானத்தையும், கொள்கைகளையும், நடைமுறையையும் மாற்றிவிட முடியாது.

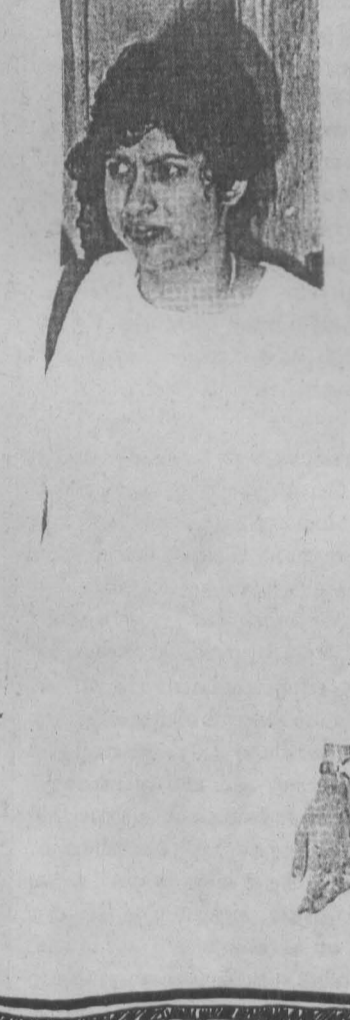
நெடுமலைப் பாரதி:

‘ரீ - என் - எல்’ தொலைக்காட்சி

சேவையின் செய்தி முகாமையாளர் இஷானி விக்கிரமசிங்க அவர்கள் இரகசியப் பொலிசாரால் புலன் விசாரணைக்குட்படுத்தப்பட்டு கைது செய்யப்பட்ட விவகாரம் கடந்த வாரம் குடுபிடித்திருந்தது. புத்தாண்டு கொண்டாட்டங்களின் மத்தியில், தொடர்புச்சாதனைத் துறையைச் சார்ந்த ஒருவர் பயங்கரவாத தடைச்சட்டத்தின் கீழ் விசாரணைக்குட்படுத்தப்பட்டு, தொடர்புச் சாதனைத் துறையைச் சேர்ந்தவர்கள் மத்தியில் பெரும் அதிர்ச்சியையும் எதிர்ப்புணர்வையும் உருவாக்கிவிட்டுள்ளது. வெல்லாவெளியில் உள்ள விஷேட அதிரடிப்படை முகாம் ஒன்றின் மீதான விடுதலைப்புலிகளின் தாக்குதல் குறித்த செய்தியொன்றை ஒளிபரப்பியதனைக் காரணம் காட்டியே இந்த விசாரணை நடாத்தப்பட்டுள்ளது. நள்ளிரவு நேரத்தில் இந்த தனியார் ஒளிபரப்பு சேவை அலுவலகத்துள் நுழைந்த பொலிசார் எந்தவித பிடியாணையும் இல்லாமல் அலுவலகத்தில் தேடுதல் நடாத்தியதுடன், அலுவலகத்திலிருந்து தஸ்தாவேஜுகளைப் புரட்டி அங்கு வேலை செய்யும் ஊழியர்களது குறிப்பாக தொடர்பு சாதனைத் துறை ஊழியர்களது முகவரிகளையும், அலுவலக அனுமதியின்றியே எடுத்துச் சென்றுள்ளனர். இந்த அத்துமீறல் நடவடிக்கை சட்டவிரோதமானது என்று ரீ.என்.எல்.ஸ்தாபனம் ஆட்சேபித்ததைத் தொடர்ந்தே இவ்விசாரணைகள் பயங்கரவாத தடைச்சட்டத்தின் கீழ் செய்யப்பட்டதாக பொலிஸ் தரப்பில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. பயங்கரவாத தடைச்சட்டத்தின் கீழ் ஒருவரை விசாரிக்க நீதிமன்றத்தின் முன் ஆணை பெறப்பட வேண்டிய அவசியம் இல்லை. அதிகாரி மட்டத்திலான பொலிசார் ஒருவரினால் விசாரணை செய்யவும், கைது செய்து வைத்திருக்கவும் இச்சட்டம் வாய்ப்பளிக்கிறது. இந்தச் சட்டத்தின் கீழும் கைது செய்யப்படுபவர் 24 மணி நேரத்துள் நீதிமன்றத்தின் முன் ஆஜர் செய்யப்படுவது அவசியமாகும்.

நீதிமன்றத்தில் ஆஜர் செய்யப்படும் ஒருவரை மேலும் விசாரிக்கவும், குற்றப்பத்திரிகைகளை தயார் செய்யவும் என 14 நாட்களுக்கு குறையாத தடுப்புக்காவல் உத்தரவு தருமாறு பொலிசாரால் நீதிபதியிடம் கோரிப்பெறமுடியும். நாட்டினைப் ‘பயங்கரவாதத்திலிருந்து பாதுகாக்கும்’ அவசியம் கருதி நீதிபதிகள் இவ்வாறான உத்தரவை சாதாரணமாகவே வழங்கிவிடுவது முண்டு. உடல்நலக்குறைவு போன்ற காரணங்களல்லாத வேறெந்தக் காரணங்களுக்காகவும் ஒருவரை இத்தகைய தடுப்பு முகாம் உத்தரவிலிருந்து பாதுகாத்துவிட முடியாது; அவருக்கு பிணை வழங்கப்படுவதும் இல்லை. இஷானி விக்கிரமசிங்கவும் கோட்டை நீதிமன்றத்தில் ஆஜர் செய்யப்பட்டபோது அவரது உடல் நலமின்மையைக் காரணம் காட்டி (அதற்கான வைத்திய அத்தாட்சிப்

பத்திரம் சமர்ப்பிக்கப்பட்டு) பிணையில் விடுமாறு கோரியதன் பேரில் இப்போது விடுவிக்கப்பட்டுள்ளார். இஷானி விக்கிரமசிங்க, எதிர்க்கட்சித்தலைவர் ரணில் விக்கிரமசிங்கவின் மருமகனும், பொ.ஐ.மு.வில் அங்கம் வகிக்கும் முஸ்லிம் காங்கிரஸ் கட்சியினை சேர்ந்த (தேசியப்பட்டியல்) பாராளுமன்ற உறுப்பினருமான அசித்த பெரேராவின் மனைவியும் ஆவார். அரசியல் செல்வாக்கும் பிரபல் யமும் கொண்ட ஒருவரான இஷானிக்கு நடந்த ஒரு சம்பவம் இது என்பதால், இன்று அவர்பிணையில் விடுவிக்கப்பட்டுள்ளார். பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டம் பொலிசாரால் அவ்வளவுக்கு கண்முடித்தனமாகப் பயன்படுத்தப்பட்ட முடியும் என்பதற்கு உதாரணமாக இந்த விடயத்தை பலரும் எடுத்துக் கொண்டு இப்போது பேசுவதைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. ஒரு தொடர்பு சாதனவியலாளர் என்ற முறையில் வெளியான செய்தியில் தவறு இருப்பதாக அரசாங்கம் கருதும் பட்சத்தில் அவரை சாதாரண சட்டத்தின் கீழேயே விசாரித்திருக்க முடியும். அதற்கான திருத்தத்தையும் வெளியிடுமாறு தொலைக்காட்சி சேவையைக் கோரியிருக்க முடியும். உண்மையில் ரீ.என்.எல். தான் திருத்தம் இருப்பின் அதை வெளியிடத் தயார் எனவும் அறிவித்திருந்தது.

ரீ.என்.எல். மீதான பாய்ச்சல்!

ஆனால் அரசாங்கத்தின் நடவடிக்கைகள் குறித்து விமர்சிக்கின்ற ஒரு தொலைக்காட்சி சேவை இது என்பதால், ஆத்திரம் கொண்டுள்ள அரசாங்கம் பொலிசாரை ஏவி விட்டு மிரட்டுவதற்கு முயன்றிருக்கிறது. தொடர்புசாதனவியலாளர்களை தாக்குவது, மிரட்டுவது என்பன ஒன்றும் இந்த அரசாங்கத்திற்குப் புதிய விடயம் அல்ல. தன்னைக்குறித்து விமர்சிப்பவர்களை தாக்குவதை ‘ஜனநாயகம்’ என்று கூறுகிறது பொ.ஐ.மு.வின் புதிய அரசியல் அகராதி. அதற்கு தேவையானதெல்லாம் செய்தியிலிருந்து தவறை திருத்துவதை விடவும் (தவறு இருந்ததா என்பது வேறு விடயம்!) இந்த சேவையை எப்படியாவது மிரட்டி நசுக்கி விட வேண்டும் என்பது தான் எண்ணம். அதனால்தான் அது பொலிசாரை ஏவிவிட்டுப்பார்த்தது. பொலிசாரும் தமது வழமையான கைங்கரியத்தைக் காட்டி விட்டிருக்கிறார்கள். விசாரணைக்காக நாலாம் மாடிகளை இஷானி விக்கிரமசிங்கவை இழுத்தடித்திருக்கிறார்கள். 24 மணி நேரத்துள் நீதிபதி முன் நிறுத்த வேண்டும் என்பதற்காகவே வெள்ளிக்கிழமைகளில் தமிழ் இளைஞர்களை கன்னாபின்னா வென்று அள்ளிச் சென்று பொலிஸ் நிலைய கொட்டிகளில் அடைத்து வைப்பது அவர்களது வழமையான கடமைகளில் ஒன்று. வெள்ளிக்கிழமை கைது செய்யப்படும் ஒருவரை, சனி, ஞாயிறு தினங்கள் நீதிமன்ற விடுமுறையாக இருப்பதால், திங்கள் வரை பொலிஸ் நிலையத்திலேயே வைத்திருக்க முடியும். இந்த இரண்டு நாட்களில் பொலிஸார்கைது செய்யப்பட்டவர்களின் உறவினர்களுடன் பேரம் பேசி பணம் கறப்பது, பொலிஸ் நிலையத்தில் மறியல் வைக்கப்பட்டிருப்பவர்கட்காக அரசால் வழங்கப்படும் உணவுக்கான தொகையை தாமே சுருட்டிக் கொள்வது (உறவினர்களே பெரும்பாலும் உணவு கொடுத்துவிடுவார்கள்) என்ற தமது ‘பயங்கரவாத தடைக்கைங்கரியங்களை’ ஆற்றிய பின் அவர்களை நீதிமன்றத்திற்கு இழுத்துச் செல்வார்கள். அங்கே ஏற்கெனவே பணம் கறக்கப்பட்டவர்களை அப்பாவிகள் என்றும், ஏனையோர் மேலதிக விசாரணைக்குட்படுத்தப்பட வேண்டியவர்கள் என்றும் நீதிபதி முன் கூறுவார்கள். குறைந்த பட்சம் 14 நாள் தடுப்புக்காவல் வழங்கப்படும். இம்முறை இக்கைதிகள் ஏதாவது சிறைக்குள் அடைக்கப்படுவார்கள். பொலிசாரின் பேரம் தொடரும். பணம் வழங்கப்பட்டால் அடுத்த நீதிமன்ற நாளில் அவர்கள் ‘அப்பாவிகளாகி’ விடுவார்கள். அல்லது தொடர்ந்து இன்னொரு 14 நாள் அல்லது அது 3 மாதமாகவும் இருக்கலாம்! நல்ல வேளை, இஷானி ஒரு சிங்கை வராகவும், செல்வாக்கு மிக்கவராகவும் இருந்தார். பிணை வழங்கப்பட்டுவிட்டது. இலங்கை அரசாங்கம் தொடர்பு சாதனவியலாளர்களை எப்படி நடாத்துகிறது என்பதற்கு மட்டும் இவரது கைது உதாரணமல்ல; பயங்கரவாத தடைச்சட்டம் எவ்வளவு கீழ்த்தரமான முறையில் நறைமுறைப்படுத்தப்படுகிறது என்பதற்கும் இது ஒரு நல்ல உதாரணமாகும். இவரது கைதும், இவர் விசாரிக்கப்பட்ட முறையையும் எதிர்த்து அரசு சாராத எல்லாத் தொடர்பு சாதனவியலாளர்களும் குரல் எழுப்பியுள்ளார்கள். இவரது கைது ஒரு அத்துமீறிய, இலங்கை அரசியலமைப்புக்கு முரணான ஒரு நடவடிக்கையாகும் என்று அவர்கள் தெரிவித்துள்ளனர். தொடர்புசாதனவியலாளர்களை மிரட்டி ஒடுக்குவது, செய்திகளுக்கு தணிக்கை கொண்டு வருவது போன்ற நடவடிக்கைகளை அரசாங்கம் ‘தவறாக வழி நடாத்துகிறது’ என்ற காரணத்தைக்காட்டி நியாயப்

படுத்தி வருகிறது. ஆனால், இலங்கை அரசாங்கத்தில் தகவல் தொடர்பு நிலையம் இந்நாட்டு மக்களுக்கு அளித்த ‘பொய்த் தகவல்கள்’, பிழையான வழி நடத்தல்கள்’ என்பவற்றுக்காக இதுவரை எந்தக் குரலும் எழுப்பப்பட்டதில்லை. அதற்காக எத்தகைய ‘விசாரணை’களும் நடந்ததில்லை. உண்மையில் தவறான தகவலை அல்லது பொய்யான தகவலை வெளியிடக் காரணத்திற்காக ஒரு செய்தி நிறுவனம் பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டத்தின் கீழ் விசாரிக்கப்பட வேண்டுமானால் முதலில் விசாரிக்கப்பட வேண்டியவை இலங்கை அரசாங்கத்தின் தகவல் தொடர்பு நிலையமும் லங்காபுவத்தும் தான்; கைது செய்யப்பட்டு தடுப்புக்காவலில் போடப்பட வேண்டியவர்கள் பட்டியலில் பாதுகாப்பு அமைச்சர் முதல் இராணுவ பேச்சாளர் வரை ஒரு நீண்ட பட்டியலே

தீயநம்பலம்: ஓடு ஸாத்திரால் லாலை

தூறி, பெருமழை தூறி ஓயும் மெல்லென, ஓய வெள்ளி முலாம் கொட்டி வழிந்தேயோடிப் பரவிய தார் வீதி கொட்டாவி விட்டே சோம்பல் முறித்தெழும்.

ஆகா - ஆகா இன்று ஒன்றல்ல நிலவு - ஒன்றல்ல, பத்துப் பதினைந்து நீந்தேங்கிய குழிகள் தோறும் நிலவு நிலவு நிலவு நிலவு.

தவிர, ‘சில்’ லென்றிரையச் சில்லுறோ, மோகித்தே, ‘மோக்’ ‘மோக்’ கென்றே சோடியைக் கலவிக்காயழைக்கிற மோக்கான தவளையோ அற்ற நகர வெளியில் - ஈடுபாடு ஏதுமின்றி, பசையற்ற மழையில் ஒட்டாது மனமும் கழன்று, கழன்றே வீழ பெய்தே ஓய்ந்திற்றுப் பெருமழையும் பெய்தே ஓய்ந்திற்று.

மண்வெட்டியும் கையென, மடிச்சுக்கட்டிய சாறெனாடு தெருவில் யாரும் இறங்கிடவோ, வசை பாடிச் சண்டையிட்டே அண்டை அயலவெனாடு, வீரங்காட்ட கோதாவில் யாரும் கு திக்காத சுவாஸ்யமேதுமற்ற மழை.

ஊரிலென்றால்.... தெருவுக்கு நூறு சண்டை, வாய் திறந்தால் வசை, பத்துச் சொல்லுக்குப் பதினொரு தூஷணம்... புதினம்.

துவங்குது, மீளவுந் துளித்துளியாய்த் துவங்குது - காற்றே, பேய்க்காற்றே என் வீட்டு வராந்தாவின் கூரைத் தகட்டிலொன்றைக் கொணரையோ காற்றே, கொடு மழையின் கையில் கொடு தட்டியொரு பாட்டுப்பாட தட்டித் தட்டி.

நான் தூங்க வேண்டுகினி.

1996/127 இரவு 11 மணி

இருக்கிறது. ஆனால் அதிகாரம் கையிலிருக்கும் வரை நீதித்துறை அவர்களுக்கு கைப்பொம்மையாக மட்டுமே இயங்க முடியும் என்பது இந்த நாட்டு மக்களின் தலைவிதியாக உள்ளது. இஷானி விக்கிரமசிங்கவையும் இந்தத் தலைவிதி விட்டு வைக்கவில்லை. ஒரு வேளை ஐ.தே.க. ஆட்சிக்கு வந்தால் அவரது தலைவிதி மாறலாம். ஆயினும் அப்போதும் இன்னொருவருக்கு இந்த தலைவிதி இருக்கத்தான் போகிறது! எப்படியோ தொடர்புசாதனவியலாளர்களை ஒடுக்கும் பொ.ஐ.மு.வின் ‘தேசியக் கொள்கை’க்கு எதிராக வன்மையான கண்டனத்தை எழுப்புவது இந்தத் தலைவிதியின் தாக்கத்திலிருந்து கொஞ்சமாவது விடுவித்து மூச்சுவிட்டுக்கொள்ள

கிழிப்புத்தி-

தமிழ்ச் சமூகத்தை நாம் எடுத்துக் கொண்டால் அது, புலிகளது புதிய அணுகுமுறைகளால் மாற்றம் கொண்டுள்ளமையைக் காணலாம். பெண்கள் போரிடும் ஒரு சக்தியாக மாறினர். பெண்களுக்கென தமிழ்ச் சமூகத்திலிருந்து குறியீட்டுப் பிரதி நிதித்துவம் இதன் மூலம் மாற்றம் கண்டது. பொதுவாக இந்து சமூகத்திலும், குறிப்பாக தமிழ் இந்து சமூகத்திலும் பல குழந்தைகள் பெற்று, வசதியுடைய மங்களகரமான பெண்ணே சிறந்த பெண்ணாகக் கணிக்கப்பட்டனர். இதுவே மாணிடவியலாளர்களின் காலாகாலமான கணிப்பாக்கவும் இருந்தது. திருமணம் முடிந்த பெண்களது இந்த நிலை வெறுமனே பேசப்படுவதற்கான ஒரு 'நல்ல' கோட்பாடாக மட்டுமே இருந்தது. திருமணமாகாதவர்கள், விதவைகள் எல்லோரும் அமங்கலமானவர்களாக, கட்டுப்பாடற்ற 'சக்தி'யாகக் கருதப்பட்டார்கள் என கென்னத் டேவிட், சுசான் வேட்லி போன்றோர் குறிப்பிடுகின்றனர். யாழ்ப்பாணத்தின் அமைதிக்காலங்களில் திருமணமான வளம்பிடு, மங்களகரமான பெண்களே பிறப்பிலிருந்து திரு

வான மாதிரி, தேசியவாதங்களுக்கிடையில் முரண்பாடு எழுகையில் இது இன்னும் முக்கியத்துவமாகிறது. போராளித் தாய்மார்கள் என்ற விம்பம் சங்ககால போர்க் கவிதைகளில் கூட பொதுவியம் பமாக இருந்திருக்கிறது என வேறு பல எழுத்தாளர்களும் சுட்டிக் காட்டியிருக்கின்றனர். தங்கள் புதல்வர்களின் வீரமரணச் செய்திகளைக் கேட்டு தாய்மார்கள் புளகாங்கிதம் அடைவதாக இக் கவிதைகள் பேசுகின்றன. புலிகளின் வீரத்தியாகி மீலர் பற்றிய BBC தயாரிப்பொன்றிலும் இது போன்ற நிகழ்வு வருகிறது. அவரின் தாயார், தன்மகனின் வீரச்சாவுக்காய் சந்தோஷப்பட்டு வீர வார்த்தைகளை உதிர்க்கிறார். இது சங்ககாலக் கவிதைகள் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தின் தொடர்ச்சியாகவேயுள்ளது. டி. சிவராம் தனது கட்டுரைகளின் பல இடங்களில் புலிகளின் தற்போதைய கருத்தியல் சங்ககால இலக்கியங்களின் செல்வாக்கிற்குப்பட்டுள்ளது எனக் குறிப்பிடுகிறார். எனினும் தீவிரத்தன்மைமிகு போராளித் தாய்மார்களைப் பார்க்கையில் அவர்கள் நேரடிச் செல்வாக்கிற்குட்பட்டிருப்பதை அவர்கள் பாவிக்கின்ற வார்த்தைகளிலிருந்து குறிப்

பெண்பெண் இருப்பாள். இப்படித்தான் தமிழ்ப் பெண்பாட்டுப் பெண்கள் அடையாளப்படுத்தப்பட்டனர். இன்று நாம் பேசுகின்ற போராளிப் பெண்களைப் பார்ப்போம். அலங்காரமோ, நகை நட்டோ இல்லாது கழுத்தில் 'சயனைட்' குப்பியும், ஆண்களைப் போல் வெட்டப்பட்ட தலைக்கேசத்துடனும் அவர்கள் இருக்கின்றனர். இந்தப் பெண் 'மாதிரிகள்' பற்றிக் கருத்துத் தெரிவிப்போர் சில விடயங்களை குறித்துக்காட்டுகின்றனர். அதாவது இது ஆண் பெண் ஒருமை நிலைக்கு இட்டுச் செல்கிறது. இங்கு இலட்சியமும், வழிமுறைகளும் தான் முக்கியம். இலட்சியம்தான் அடையாளம். ஆண், பெண் என்றதல் என்பதே இந்தப் போக்கு. ஆனால் இந்த 'பரலற்ற நிலை (Androgyny) ஆண் நோக்கிலேயே உள்ளது. ஆண்மை, பெண்மையை முற்றாக துடைத்தழித்துச் செல்கிறது. இதுதானா புலிகள் இயக்கத்தின் பெண்களுக்கான சிறப்புரிமை? இவர்களா சிறப்புத்துவம் பெற்ற பெண்கள்? இதுதான் விடுதலையா? இது சில வழிகளில் விடை சொல்லக் கஷ்டமான கேள்விதான். பகட்டான அணிகலன்கள், நகை நட்டுக்கள், தலை நிறைந்த பூக்கள்

ஆண் எதிர்மறையாக இன்றைய பெண் மாதிரி கொள்ளப்படுகிறாள். அந்தப் பெண் எப்படி வாழ்வை அனுபவித்தாளோ அதற்கு மாற்றாகவே இந்தப் பெண் தன் வாழ்வைக் கழிக்கிறாள். வளமான வாழ்வு, பாலியலின்பம், கலைகளின் மீதான காதல் - இடெல்லாம் கல்யாணமான முன்னைய தமிழ்ச் சமூகத்துப் பெண்ணின் முக்கிய விடயங்களாய் இருந்தன. ஆனால், இந்த கலைத்துவ அம்சங்கள் புலிகளின் இலட்சியப் பெண் மாதிரியில் இல்லாத விடயங்களாகவுள்ளன. தன்னழிவும், சிக்கனமும், பால் கடந்த தன்மையுமே இலட்சிய மாதிரிகளாக முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. வாழ்வன்றி, மரணமே கொண்டாடப்படுகிறது. ஒரு பெண்ணின் மாபெரும் வீரச்செயல் அவள் தியாகியாய் மரணிப்பதே எனப்படுகிறது. தேசியவாத இயக்கங்களில் வீரச்சாவு கொண்டாட்டத்திற்குரிய ஒன்றுதான். எனினும் புலிகளிடம், ஓர் இயக்கப் பெண்ணின் வாழ்வைத் தீர்மானிக்கிற மிக முக்கிய காரணியாக இந்த வீரச்சாவே கொள்ளப்படுகிறது. முன்னைய 'சக்தி' எனும் பெண்ணிலையிலிருந்து, இன்றைய 'மரணப் பெண்' நிலை எவ்வாறோ மாறுதலானதுதான். வாழ்வை நீட்டிக்கக்கூடிய ஒரு 'சக்தி'யாகவே அன்றைய பெண் செயற்பட்டாள். ஆனால் புலிகளின் கருத்தியலில் இது இல்லாத ஒன்றாகி, வாழ்வை விரைவில் முடித்துப் போகிறவளே 'சக்தி'யாக உள்ளாள். 'வாழ்வைப் பேணிக் காக்கிறவர்களாக' பெண்களைக் காண்கிற போக்கு உலகிலுள்ள பெண்கள் இயக்கங்களின் போக்காக உள்ளது. இதுவே ஒருமைப்பாட்டுக்கான காரணியாகவும் கொள்ளப்படுகிறது. இந்தக் காரணி புலிகளின் கருத்தியலில் இல்லை என்பது அவதானத்துக்குரிய விடயம்.

இரண்டாவதாக, புலிகளின் ஆண் - பெண் ஒருமை நிலைத்தன்மையை குறிப்பிடலாம். அதாவது ஆணையும், பெண்ணையும் ஒரே விதமாக செயற்றுவித்தல். இது பெண்மைக்கான சாவுமணியென்றே கூறலாம். பெண்மையின் சமூகக் கட்டமைப்பு பல பெண்ணியவாதிகளால் விமர்சனங்களுக்குள்ளாகியுள்ளதுதான். எனினும் அவர்கள் கூட பல இடங்களில் அதன் சாதகங்களை அனுபவித்திருக்கிறார்கள். இரக்க சபாவம், சகிப்புத்தன்மை, சமூக உறவு பேணுதல், சாந்தம் இது போன்ற குணங்களையெல்லாம் மனிதர்களுடன் இணைந்து செயற்படுகையில் அவர்கள் பாவித்திருக்கிறார்கள். இந்தப் பெண்கள், குணங்கள் எல்லாம் நீண்ட நெடுங்காலமாக பெண்மைப்பண்புகளாக ஏற்று அங்கீகரிக்கப்பட்டு வந்தவை. இவை எல்லா நிலைமைகளிலும் மாணு ஆளுமைகளாக

திகழவேண்டிய முக்கிய பண்புகள். இந்தக் கண்ணோட்டத்தில் புலிகளை நோக்கினால் அங்கே இந்தப் பெண்கள் அழித்துச் செல்லப்படுகின்ற நிலையிலேயே உள்ளது. இவ்வாறு பெண்மைக் குணாம்சங்களை முற்றாக இல்லாதாக்குகிற நிலை பெண்ணின் வெற்றியாக இருக்காது. மாறாக, ஆதிக்கம், அதிகாரம், உயர்நிலை எண்ணம் கொண்ட 'ஆண் உலகத்தின்' வெற்றியாகத்தான் இருக்கும். பெண்ணிய இயக்கங்களும் எப்போதும், இந்துக்களின்

7-8

ரீ.என்.எல்...

அவசியமான ஒன்று என்பதையாரும் மறுக்க முடியாது. பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டத்தை 'வாய்ப்பாக' பயன்படுத்தும் பொலிசாருக்கு எதிராக நடவடிக்கை எடுப்பது ஒரு போதும் நடக்கப் போவதில்லை. ஏனென்றால், அவர்களுக்கு உத்தரவிடுவதே அரசாங்கமாக இருக்கிறது' சட்டத்தை இல்லாதொழிப்பது மட்டுமே இதற்கு உரிய பயனுள்ள ஒரே வழியாகும். குரலெழுப்பும்பத்திரிகையாளர்கள், அரசியல்வாதிகள், ஜனநாயகவாதிகள் இதுபற்றி எப்போது சிந்திக்கப்போகிறார்கள்?

வடக்கு...

போராட்டத்தை நடாத்த முடியும்!) இதேபோன்று கீழான 'தந்திரம் வாழ்ந்த விடுதலை நியாங்களை' இடைக்கிடையே அவர் முன்வைத்துள்ளார். இதற்குப் பிரசித்தமான உதாரணமொன்றை முன்வைக்கிறேன். தமிழ் பேசும் மக்களின் சுய ஆட்சிப்பற்றிப் பேசும் அவர் வடக்கு வாழ் மூலம் களை விரட்டினார். அவ்வாறெனின் மொழியினை அடிப்படையாகக் கொண்ட அவரது விடுதலைப் போராட்டத்தின் அர்த்தம் தான் என்ன? தேசியவாதத்தையும் இனவாதத்தையும் கொண்டிருக்கும் தென்னிலங்கை அரசியல்வாதிகள் போன்று பிரபாகரனும் உயிர்களுடன் விளையாடுகின்றார். வன்முறையை தமது சுயநலன்களுக்காக அரசியல்பயன்படுத்திக் கொள்ளும் அரசியல் முறையானது ஜீவனில்லாத உடலைப்போன்றது. அரசியல் வெளிப்பாடு காணப்படாத கெரில்லா அமைப்பினது வெற்றியின் பலன் என்ன? புலிகளை நாகரீகமான கெரில்லாப் பிரிவு என்றோ அல்லது வளாந்தரத்து கெரில்லா பிரிவு என்றோ கூற முடிந்த போதும், இவ் அனைத்தும் எதிர்கால அரசியல் தூர நோக்கற்று மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. அவர்களிடம் அரசியல் தூர நோக்கின்மை வெளிப்படுவதற்கான உதாரணமாக இதனைக் குறிப்பிடலாம்.

அன்றன் பாலசிங்கத்திடம் பத்திரிகையாளர்கள் இவ்வாறு வினவினர். '... நீங்கள் எல்லைக்கிராமத்தில் இருக்கும் அப்பாவி சிங்கள மக்களை கொலை செய்வதன் நோக்கம் என்ன?' 'அவ்வாறான முடிவுகள் சம்பவங்களின் அடிப்படையைக் கொண்டவை' என பதில் வந்தது. சம்பவங்களின் அடிப்படையை மாத்திரம் கொண்ட அரசியல் இயக்கம் ஒன்று மக்களுக்கு எவ்வாறான சேவையை வழங்கப்போகின்றது? நான் இந்த விமர்சனத்தை புலிகள் முன்வைப்பது வெளிப்பாங்கான அரசியலைக் கருத்திற்கொண்டல்ல. நிகழ்காலத்தில் இலங்கையில் 'கௌரவமான சமதானத்தை' ஏற்படுத்த வேண்டுமாயின் புலிகள் இயக்கத்தின் பங்களிப்பு அத்தியாவசியமானதாகும். மேற்கூறிய நிகழ்வின் கீழ் முக்கியமான பங்களாரான புலிகள் இயக்கம் 'தமிழ் பேசும் மக்களின் விடுதலையை' பிறந்த புதிய ஆண்டிலாவது பெற்றுக் கொடுக்குமா? என்பதை நாம் கவனமாக கண்காணிக்கின்றோம். பெரும்பான்மை சிங்கள மக்களின் கருத்து எவ்வாறாயினும் தெற்கின் சிங்கள முற்போக்குவாதிகளின் எதிர்ப்பாப்புகள் நிறைவேறும் என்றும் நாம் நம்புகின்றோம்.

திர்குண

பெண் புலிகளும் பெண் வீரர்களும் - 2 பிரச்சினைகளும்

ராஜிகா குமார சுவாமி

தமிழில் . எம்.சீ.க.எம். 2013

மணம், இறப்பு வரையான சடங்குகளின் முக்கியஸ்தர்களாகக் கருதப்பட்டார்கள். மறுபுறம் குடும்பத்தின் சந்தோஷமின்மை, கஷ்டநிலைகள் போன்றவற்றுக்காகப் பெண்ணின் சக்தியே தூற்றப்பட்டது. தீய சக்தியை விரட்டியடிப்பதற்கான போதிய சக்தி அவளிடம் இல்லாமல் போனதாகக் கருதப்பட்டது. இவ்வாறான திருமணம் முடிந்த பெண்கள் பற்றிய 'ஒரு அத்தீ விருப்பு நிலை' இளம்பெண்களது உணர்வு, கோட்பாட்டுத்தளங்களில் முக்கிய பதிவுகளை ஏற்படுத்தியது. மோசமான முறையிலோ அல்லது மோசமான மாற்றங்களையோ புலிகள் அனைத்து விடயங்களிலும் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். பெண் போராளிகள் பற்றிய புலிகளது கட்டுரைகளை, கண்ணோட்டங்களை ஆய்ந்த சில தனிநபர்கள் குறிப்பான சில விடயங்களைக் கூறுகிறார்கள். அதாவது, புலிகளிடம் இரண்டு வகையான பெண்களே சிறப்புரிமை பெறுகிறார்கள். ஒன்று: போராளித்தாய், மற்றது ஆயுதமேந்திய கன்னி. இந்த இரண்டு இலட்சிய மாதிரிகளும் தமிழ்ச் சமூகத்தின் மரபார்ந்த (பிள்ளைகள், நல்வாழ்வுடன் கூடிய) பெண்மைத்தன்மையுடன் இயைந்ததாக இல்லை. மாலதி டி அல்விஸ் போன்ற ஆய்வாளர்களின் படி தீவிரத்தன்மைமிகு போராளித்தாய்மார்கள் என்பது தேசியவாத நிலைப்பாட்டில் அல்லது சிந்தனையில் ஒரு பொது

பாக அறியமுடியுமாகவுள்ளது. 'ஆயுதமேந்திய கன்னி' நிலைப்பாடு தமிழ் இலக்கியத்திலோ பண்பாட்டிலோ இல்லாத ஒன்று. கன்னிகள் எல்லோரும் தீங்கு தருகிற அனைத்துச் 'சாத்தான்' களிலிருந்தும் தூரமாய், பாதுகாப்பாய் வீட்டிலேயே இருக்க வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கப்பட்டார்கள். ஆயுதமேந்திக் கொலை செய்கிற எந்தக் கன்னிப் பெண் மாதிரிகளும் தமிழிலக்கியத்தில் எங்குமேயில்லை. இது முழுக்க முழுக்க புலிகளின் கண்டுபிடிப்பு. தமிழ்ப் பண்பாட்டில் ஏற்பட்ட திருப்பம். இந்தத் திருப்பத்தை அடேல் பாலசிங்கம் பெண் விடுதலைக்கான ஆரம்பப்படி என்கிறார். ஆனால் இதை நாம் சற்றுக் கருத்திலெடுத்துப்பார்க்க வேண்டும்: இவ்வாறான பார்வை மொத்தத் தமிழ்ப் பெண்களிடத்தில் ஏற்படுத்துகின்ற தாக்கம் பற்றி நாம் கரிசனைப்பட வேண்டும். 'ஆயுதமேந்திய கன்னி' நிலைப்பாடு தமிழ்ப் பெண்களது அடையாளங்கள், உடைகளில் முற்றுமுழுதான மாறுதல்களை ஏற்படுத்திய தென்பதற்கில்லை. நாம் முன்பு சொன்னது போல், தமிழ்க் கலாசாரத்தில் பெண்களது அடையாளம் எப்போது திருமணமான பெண்களுடையே தொடர்புபடுத்தப்பட்டது. பகட்டான சேலைகள், ஆடம்பர நகைகள், கூந்தல் நிறையப் பூக்கள், வெள்ளிக் கொலுசுகள், ஜிமிக்கிகள், நெற்றியில் செம்பொட்டு எனத்தான் திருமணமான

லிருந்து கிடைக்கும் விடுதலையை அனேக இளம்பெண்கள் ஒரு தப்பித்தலாகவே கருதுகிறார்கள். அதாவது, முன்னைய தமிழ் சமூகத்தின் சமூக வாழ்வியலிலிருந்து 'விரைப்பான கட்டுப்பாடுகளிலிருந்து தப்பிச் செல்வதாகவே இதை அவர்கள் கருதுகிறார்கள். தற்போது பெண் (புலி)களுக்கு ஏதோவொரு காரணத்திற்காய் 'இயக்கச்' சுதந்திரமும், சமநிலைப்பட்ட சமூக, அரசியல் ஒப்படைப்பும் காணப்படுகிறது. தனது 'பெண்' விம்பத்தில் குறிப்பிடக்கூடிய மாற்றங்களை அவள் காண்கிறாள். வீட்டில் வைத்து பூட்டிப் பாதுகாக்கப்பட்ட காலம் இப்போது மலையேறுகிறது. அவள் தன் எதிர்ப்பால் சகாக்களுடன், கையில் ஆயுதத்தைத் தூக்கிக் கொண்டும், கட்டளையிட்டுக் கொண்டும் சுதந்திரமாய் நடமாடுகிறாள், இவ்வாறிருந்தும் நாம் புலிகளிடத்தில் குறிப்பான ஒன்றை அவதானிக்கக் கூடியதாகவுள்ளது. அதாவது இலட்சியப் பெண் என்பவள் எப்போதும் கன்னியாகவே இருப்பாள். இதில் அவர்கள் அதிக கரிசனையுடன் இருக்கிறார்கள். பாலியலை தளர்வூட்டுகிற கெட்ட சக்தியாகவே அவர்கள் பார்க்கிறார்கள்.

சில விடயங்களையிட்டு எச்சரிக்கையாக இருந்து கொள்ள வேண்டியுள்ளது. முதலாவதாக, முன்னைய தமிழ்ச் சமூகத்தின் இலட்சியப் பெண் மாதிரிகளுக்கிடையில்

கட்டுப்பாட்டொழுங்குப் பிரச்சினைகளும், நடவடிக்கைகளும்

பெரும்பாலான கட்டுப்பாட்டொழுங்குப் பிரச்சினைகள் பிள்ளைகளது நடவடிக்கைகளை மட்டுப்படுத்த முனைவதிலிருந்து உருவாகின்றன.

“ஓடாதே! உன்னால் ஒரு சாதாரண பையனைப் போல நடக்க முடியுமா?”

“எல்லா இடமும் துள்ளிக் குதிக்க வேண்டாம்”, “ஒழுங்காக இரு பார்ப்பம்”

“ஏன் ஒற்றைக் காலிலை நிற்கிறாய், உனக்கு இரண்டு கால்கள் இல்லையா?”

“விழுந்து காலை முறிக்கப் போகிறாய்” போன்ற கட்டுப்பாடுகள் இப்பிரச்சினைகள் உருவாகக் காரணமாகின்றன.

குழந்தைகளது இத்தகைய நடவடிக்கைகள் அளவுக்கு மீறி மட்டுப்படுத்தப்படக் கூடாது. மன மற்றும் உடல் ஆரோக்கியத்திற்கு குழந்தைகள் ஒருவது, குதிப்பது, மரமேறுவது போன்றவை அவசியமாகும்.

தளபாடங்கள் உடைந்து விடாமல் கவனமாக இருப்பது அவசியம்தான். ஆனால் அவை குழந்தைகளின் ஆரோக்கியத்தை விட முக்கியமானவை அல்ல. குழந்தைகளின் இத்தகைய இயக்கங்களைக் கட்டுப்படுத்துவது அவர்களுடைய மன உணர்வுகள் மீதான அழுத்தத்தை அதிகரிக்கின்றது. இந்த மன அழுத்தத்தை அவர்கள் மூர்க்கத்தனமாகவும், மோசமான விதத்திலும் வெளிப்படுத்துகின்றார்கள்.

உடல் ரீதியான நடவடிக்கைகள் மூலமாக சக்தியை வெளிப்படுத்துவதற்கு உரிய சூழ்நிலையை உருவாக்குவது சிறப்பான கட்டுப்பாட்டொழுங்கைப் பேணுவதற்காகப் பெற்றோர்கள் செய்ய வேண்டிய முக்கிய ஒரு விடயமாகும். ஆயினும் இது பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் கவனிக்கப்படுவதில்லை.

குழந்தைகளுக்கான கட்டுப்பாடு குறித்த பெற்றோரது உணர்வு தெளிவானதாகவும், அது தக்கத்தை ஏற்படுத்தாத வார்த்தைகளால் தெரியப்படுத்துவதாகவும் இருப்பின் குழந்தைகள் இயல்பாகவே அக் கட்டுப்பாட்டை ஏற்றுக்கொள்வார்கள். ஆயினும் குழந்தைகள் இச்சட்டத்திட்டங்களை அடிக்கடி மீறவே செய்வார்கள். கேள்வி என்னவென்றால் ஏற்கெனவே சொல்லப்பட்ட ஒரு கட்டுப்பாட்டை ஒரு குழந்தையின் போது என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதுதான். பெற்றோர் இந்த விடயத்தில் மிகவும் கனிவாக இருக்கவேண்டும் என்றே குழந்தை உளவியல் கல்வி கூறுகின்றது.

பெற்றோர் தாம் விதித்துள்ள கட்டுப்பாடு எவ்வளவு நியாயமானது அல்லது நியாயமற்றது என்பது குறித்த கலந்துரையாடலுக்குப் போகக் கூடாது. அல்லது அந்த விதி தொடர்பாக நீண்ட விளக்கம் அளிக்கவும் தேவையில்லை. ஒரு குழந்தைக்கு அது தனது சகோதரியை/சகோதரனை ஏன் தாக்கக்கூடாது என்று பெரிய விளக்கம் அளிப்பது அவசியமில்லை. மனிதர்கள் அடிப்பதற்குரியவர்கள் அல்லர் என்ற ஒரு வார்த்தையே போதும். அல்லது, ஜன்னல் கண்ணாடியை ஏன் உடைக்கக்கூடாது என்பதற்கு அளிக்கப்படும் எந்த விளக்கங்களையும் விட ‘ஜன்னல் கண்ணாடி உடைக்கிற சாமான் இல்லை.’ என்ற ஒரு வார்த்தையே போதுமானது. இத்தகைய ஒரு கட்டுப்பாட்டை ஒரு குழந்தை மீறும் போது அது ஒரு சண்டையையும் தண்டனையையும்

எதிர்பார்த்துப் பரபரப்படைகிறது. பெற்றோர் அதன் பரபரப்பை அதிகரிக்கும் விதத்தில் நடந்து கொள்ளக் கூடாது. பெற்றோர் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அதிகம் கதைப்பது அவரது பலவீனத்தையே காட்டும். அவர் இந்த நேரத்தில் தனது உறுதியைக் காட்டவேண்டும். இந்த மாதிரியான சந்தர்ப்பங்களில், குழந்தை தான் அவமானப்படாமலேயே தன்னை கதாகரித்துக் கொள்வதற்கு ஒரு பெரியவரின் உதவியை எதிர்பார்க்கிறது. கீழ்க்கண்ட உதாரணம் ஒரு புரிதலுடன் கூடிய அணுகுமுறையைத் தெளிவுபடுத்துகிறது.

தாய்: (உரத்து) “உன்னை ஏசாவிட்டால் நீ சரிவரமாட்டாய் போலிருக்கிறது என்ன?” என்றோ, அல்லது இன்னொரு தடவை “எறிந்தாயோ உன்னை கன்னம் மின்னும்... நான் என்ன செய்வேன் என்று அப்பதான் விளங்கும்...”

போகவேண்டும்.” இத்தகைய ஒரு பதில் இரண்டு விளைவுகளைத் தரலாம். ஒன்றில் தகப்பன் தோல்வியடைவார். அல்லது குழந்தை தோல்வியடையும். இரண்டுமே நல்லவையல்ல.

குழந்தை தகப்பனின் அதிகாரத்தை மீறுகிறது என்ற கோணத்தில் இவ்விடயத்தைப் பார்க்காமல், அதன் விருப்பம் என்ன என்ற கோணத்தில் இதை அணுகுவதே நல்ல அணுகு முறையாகும். உதாரணமாக தகப்பன் இப்படிக்கூறலாம்.

“உனக்கு இங்கு இருப்பது விருப்பமாயிருக்கிறது என்று எனக்குத் தெரிகிறது. நீ ஒரு மணி என்ன 10 மணித்தியாலமும் இங்கே இருக்கலாம். ஆனால் இண்டைக்கு நேரம்போயிட்டு. இப்பநாங்கள் போகவேண்டும்”

இதற்குப் பிறகும் குழந்தை

உண்மையில் தாய் இந்த தாக்குதலை உடனடியாக நிறுத்தியிருக்க முடியும்.

“அடிக்கிறேல்லை... நான் உன்னை அடிக்க விடமாட்டேன்...”

“உனக்கு கோபம் என்றால் வாயாலை சொல்லு”

பெற்றோருக்கு அடிப்பது தொடர்பான கட்டுப்பாடு எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் மெருகு படுத்தப்படக் கூடியதல்ல. சிறப்பான வளர்ப்பு என்பது குழந்தையும் பெற்றோரும் ஒருவரை ஒருவர் மதிப்பதில் ஆரம்பிக்க வேண்டும். அது பெற்றோரின் ‘பெரியவர்’ தன்மையினால் உருவாக்கப்படக் கூடாது.

‘அடி, ஆனால் நோக அடிக்காதே’ என்பது குழந்தையை, அந்தச் செயலை திருத்தமாகச் செய்ய உபதேசிக்கிறதே ஒழிய அதை நிறுத்த வில்லை. இதன் மூலம் குழந்தைகளுக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ள அடிப்பதற்கான தடையை விளை

அசௌகரியமாக உணர் வேண்டும்? உன்னுள் உள்ள அடித்தல் தண்டனையின் நீண்ட காலத்தாக்கங்கள் தொடர்பான சந்தேகங்கள் எம்முள் எழவே செய்கின்றன. அடிக்கும் போது நாம் எமக்குள் ளேயே சங்கடப்படுகிறோம். ‘இதற்கு வேறேதாவது நல்ல வழி இருக்கலாம்’ என்று கூறிக்கொள்கிறோம்.

அடித்தலில் உள்ள தவறு என்னவென்றால், அது விளக்கும் பாடம் தான். அது உனக்கு எரிச்சல் வரும் போது சரியற்ற வழிமுறைகளையும் கடைப்பிடிக்கலாம் என்று போதிக்கிறது. அடித்தல் அவர்களுக்கு சொல்கிறது. ‘உனக்கு கோபம் வந்தால் - அடி!’

உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதற்கான நாகரிகமான வழிமுறைகளை காட்ட விரும்பும் நாம் அதற்குப் பதிலாக இதன் மூலம் ஒரு அநாகரிக வழிமுறையை கற்றுக் கொடுக்கிறோம்!

இத்தகைய தண்டனையின் இன்னொரு மோசமான பக்க விளைவு என்னவென்றால், அது குழந்தையின் உணர்வுபூர்வமான வளர்ச்சியைக் குழப்புகிறது. தண்டனை குற்ற உணர்விலிருந்து குழந்தையை விடுவித்துவிடுகிறது. தான் செய்த தவறுக்கு தண்டனை கிடைத்ததன் மூலம் தான் விடுவிக்கப்பட்டு விட்டதாக அது உணர்கிறது. எனவே அதே தவறை திருப்பிச் செய்ய எந்த வித தயக்கமும் கொள்ள வேண்டிய தில்லை என்று அது நினைக்கிறது. செல்மா ஃபயர் பாரிக் சொல்வது போல குழந்தைகள் இத்தண்டனை குறித்து ஒரு ‘கணக்குப் பதிவு’ அணுகுமுறையை தம்முள் வளர்த்துக் கொள்கின்றனர். தாம் தவறுகளைச் செய்து அவற்றை கணக்குப் பதிவேட்டில் வரவு வைத்துக் கொள்கின்றனர். தண்டனை கிடைக்கும் போது வாராந்தம் அல்லது மாதாந்தம் அதை செலவுப் பக்கத்தில் பதிவு செய்து தம்மை சமப்படுத்திக் கொள்கின்றனர். சிலவேளைகளில் அடி வாங்குவதற்காகவே பெற்றோரை அவர்கள் சீண்டுவதுண்டு. அல்லது சிலவேளைகளில் தம்மைத் தண்டிக்குமாறு தாமாகவே அவர்கள் கோருவதும் உண்டு என்கிறார்கள் பெற்றோர்கள்.

தன்னைத் தண்டிக்குமாறு கோரும் ஒரு குழந்தை தனது குற்ற உணர்வுக்கும் கோபத்துக்கும் இடையில் தன்னை சமப்படுத்திக் கொள்ள உதவி கோருகிறதே ஒழிய தண்டனையை அல்ல. இது ஒன்று இல்லாதவான காரியம் அல்ல. சில சந்தர்ப்பங்களில் குற்றங்களை மனந்திறந்து கலந்துரையாடுவதன் மூலம் கோபத்தையும் குற்ற உணர்வையும் தவிர்த்துக் கொள்ள முடியும். வேறு சில சந்தர்ப்பங்களில், குழந்தையின் விருப்பங்கள் விமர்சனமில்லாமல் ஏற்றுக் கொள்ளப்படல் வேண்டும். ஆனால் அதன் நடவடிக்கைகளுக்கு எல்லைகள் போடப்பட வேண்டும். குழந்தையின் விருப்பங்கள் வேறு ஏற்றுக் கொள்ளப்படக் கூடிய வழிவகைகளை நோக்கி திருப்பி விடப்படலாம். குழந்தை தனது குற்ற உணர்வையும் கோபத்தையும் வெளிப்படுத்த வேறு வழிகளை கண்டு கொள்ளுவதுடன் பெற்றோரும் கட்டுப்பாடுகளை விதிப்பதிலும் நடைமுறைப் படுத்துவதிலும் புதிய வழிமுறைகளைப் பரிந்து கொள்ளும் போது, அடித்தல் போன்ற உடல் ரீதியான தண்டனைகளுக்கான தேவை குறைக்கப்பட முடியும்.

அடுத்த இதழில் குழந்தையின் வாழ்வில் ஒரு நாள்

21 குழந்தைகளுக்கும் உள்நோக்குமீட்டியே...

குழந்தைகளை அடிக்கலாமா?

முகம்: பொ.க.ப. ரெயிம் ஜி.ஜே.எல்.
வழிநீட்டல்: அருண்

பிடிவாதமாக இருந்தால், குழந்தையை கையைப்பிடித்து தூக்கிச் செல்லலாம். சின்னக் குழந்தைகளைப் பொறுத்தவரை வார்த்தைகளை விட செயல் அதிகம் பயன்பாடு மிக்கதாக இருக்கிறது.

பெற்றோர்களை அடிக்கலாமா?

குழந்தைகள் பெற்றோரை அடிக்க அனுமதிக்கக் கூடாது. இத்தகைய தாக்குதல்கள் பெற்றோருக்கும் குழந்தைக்கும் ஆபத்தானவை.

இவ்வாறான மிரட்டலை செய்வதை விட தாய் தனது உண்மையான கோபத்தை மிகவும் வினைத்திறனுடன் இப்படி வெளிப்படுத்தலாம்.

“உதைப்பார்க்க எனக்கு விசர் வருது”

“உதைப் பார்க்க எனக்கு பத்திக்கொண்டு வருகுது”

“எனக்குக் கெட்ட கோபம் வருகுது”

“இவை எறியிற சாமான்கள் அல்ல... பந்துதான் எறியிற சாமான்...”

கட்டுப்பாட்டை அமுல்படுத்துவதற்காக, பெற்றோர் ஒரு சண்டையை உருவாக்குவது கூடாது. ஒருவரின் உறுதியை சவாலுக்கு அழைப்பதாக அது அமைவதைத் தவிர்ப்பது நல்லது.

உர்சலா (விளையாட்டு மைதானத்தில்): “எனக்கு இங்கே இருக்கவே விருப்பமாய் இருக்கிறது. நான் இப்ப வீட்டை போகமாட்டேன். இன்னும் ஒரு மணி நேரம் இங்கேயே இருக்கப் போகிறேன்”

தகப்பன்: “நீ சொன்னால் சரியா? நான் சொல்கிறேன் இப்ப

இது குழந்தைகளை பரபரப்புக்குள்ளாக்குவதுடன், எதிர்த்தாக்குதல் குறித்து அச்சத்தையும் வளர்த்து விடுகிறது. இது பெற்றோரை கோபமும் வெறுப்பும் கொள்ள வைக்கிறது. அடிப்பதை தடை செய்வது குழந்தையின் குற்றத்தையும் பரபரப்பையும் தவிர்க்க அவசியமானது. தவிர்வது குழந்தை குறித்து பெற்றோர் அன்பான அணுகுமுறையைத் தொடர்ந்து கொண்டிருக்க அவசியமானதும் ஆகும்.

ஒரு தாயார் தான் தப்பித்துக் கொள்வதற்காக, தனது கன்னத்தில் அடிக்காமல் தனது கையில் அடிக்குமாறு குழந்தையிடம் கேட்டுக்கொள்வதை ஒருவர் கண்டிருக்கக்கூடும். 34 வயதான தாய் தனது 4வது பிள்ளையிடம் “மெல்லமாக அடி... நோக அடிக்காதே” என்று கேட்டு தனது கையை நீட்டி மன்றாடினார். “அப்படிச் செய்யவேண்டாம். குழந்தை உனக்கு அடிப்பதை விட நீ குழந்தைக்கு அடிப்பது பரவாயில்லை” என்று சொல்ல வேண்டும் போல் இருக்கிறதல்லவா?

யாட்டுக்கு அடிப்பது, தாக்குவதற்காக அடிப்பது என்று பாகுபடுத்தி பரிசோதிக்க அனுமதிக்கப்படுகிறது.

அடித்தல்

குழந்தைகளை அடிப்பது, ஒரு மோசமான விடயமாக இருப்பினும், அவர்களை ஒழுங்குபடுத்த பயன்படும் ஒரு பிரபல்யமான முறையாக அது உள்ளது. எல்லா விதமான வழமையான முறைகளும் பயன்பாடு போகின்ற போது இந்த வழிமுறை பயன்படுத்தப்படுகிறது. பெரும்பாலும் இது திட்டமிட்டு நடப்பதில்லை. ஆனால் ஆத்திரம் மேலிடும் போது, நாம் எமது பொறுமையை இழந்து விடுகையில் இது நடக்கிறது. இது அந்தக் கணத்தில் நிலைமையைத் தீர்த்து வைக்கிறது குழந்தையை அந்தக் கணத்திலாவது கீழ்ப்படிய வைக்கிறது. பெற்றோரது உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பை தணிக்கிறது. சிலர் சொல்வது போல அது நிலைமையை உடனடியாகச் சீராக்குகிறது. அடிப்பது இவ்வளவு வினைத்திறனுள்ள ஒரு முறை என்றால் நாம் ஏன் அது தொடர்பாக அதிகம்

பெண் புலிகளும்...

அர்த் தநாரீஸ் வரக கோட்பாட்டிலிருந்து தோற்றம் பெற்ற ஆண்பாதி, பெண்பாதி நிலையை எதிர்த்தே வந்துள்ளன. பெண்கள் எப்போதுமே பெண்மை அடையாளங்களை அழிப்பதற்காக/ இல்லாமலாக்குவதற்காகப் போராடவில்லை. அதன் அங்கீகாரத்திற்காகவும், செயற்பாட்டுக்காகவே போராடுகிறார்கள். ஆண் புலிகள் எப்போது பெண்மைக்குணம்சங்களை சாந்தம், இரக்கம், சகிப்புத்தன்மை போன்றவைகளை மதித்து அங்கீகரிக்கிறார்களோ அப்போதுதான் உண்மையான விடுதலை கிடைக்கும் என்று கூட ஒருவர் வாதாடலாம். மூன்றாவதாக, புலிப்பெண்கள் சுதந்திரம் பெற்றவர்கள், விடுதலை பெற்றவர்கள் என்ற வர்ணிப்பு. இது வெறும் வர்ணிப்பேதான். பெண்களின் அதிகாரம் பற்றி அவர்கள் கூறுகையில் அவர்களுக்கு அதிகாரம் வழங்குதல், அவர்களுக்கிருக்கும் 'சக்தி' பற்றியெல்லாம் பிரஸ் தாபிக்கமாட்டார்கள். மொத்தத்தில், தன்னிலை உணர்ந்து தனக்கான தீர்மானங்களை தானே எடுக்கிற ஒரு சுதந்திரப் பெண் பற்றிய அக்கறை அவர்களிடமில்லை. தேசியவாதத்திட்டங்களோடு / நடைமுறைகளோடு ஒத்துப்போகிற அவளது 'விடுதலை'யையே அவர்கள் ஏற்பார்கள். முடிவெடுக்கும் அதிகாரங்களை பெண்ணுக்கு வழங்குவது தொடர்பாக எந்தக் கரிசனையும் அவர்களிடம் இல்லை. குமாரி ஜெயவர்த்தன உட்பட பல ஆய்வாளர்கள் எவ்வாறு தேசியவாத இயக்கங்கள் தங்கள் தேசியவாத நலன் சார்ந்து 'பெண் விடுதலையை' திட்டமிட்டன என்பதை விரிவாக எழுதியுள்ளனர். சர்வதேசிய பெண்கள் அமைப்பு தேசியவாதத்திற்கும் மேலாக சமூக நீதி, சுயத்துவம், அரசியல் தனித்துவத்திற்கு முக்கியத்துவமளிக்கிறது. இதனால் இதனிடம் புலிகள் அமைப்பு அங்கீகாரம் பெற்றதாக இல்லை. முடிவெடுக்கும் அதிகாரங்களை பெண்களுக்கு வழங்குதல். அரசியல் சமூக கட்டமைப்பைத் தீர்மானித்தல், ஆண் அதிகாரத்திலிருந்து சுதந்திரமாக இயங்குதல் போன்றவை புலிகளின் பெண்கள் தொடர்பான கொள்கையில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாதவையே. மேலும், யுத்தத்துக்கு எதிராகச் சமாதானத்தைப் பேணுவது, எல்லாப் பண்பாடுகளையும் ஊடாற்றுத்துப் பெண் என்ற

தளத்தில் ஒருமைப்பாட்டைப் பேணுவது போன்ற உலகு தழுவிய இலட்சியங்கள் பெண்கள் இயக்கத்தின் முக்கிய அம்சமாகும். இது தேசியவாதங்களை உள்ளிருந்தே சிதைக்கும் என்பதால் விடுதலைப் புலிகளின் பெண்கள் சமத்துவம் என்ற எண்ணத்துக்கு முரண்பாடானதாகவே இருக்க நேரிடுகிறது. இறுதியாக, ஆயுதம் ஏந்திய பெண்கள் பற்றிய கருத்தியல் மூலம் தூய்மைவாத, கற்புடைமை விம்பங்கள் தோற்றுவிக்கப்படுகின்றன. இந்த இரண்டு நிலைமைகளுக்காகவும் பாரிய அழுத்தங்கள் செலுத்தப்படுகின்றன. புலிப்பெண்கள் எல்லோரும் ஒரே இலட்சியத்துடன், ஒன்றிணைந்த ஒர் குழுவாய் போராடுபவர்கள் என மகுடம் சூட்டப்பட்டிருக்கிறார்கள். கூடல், கலவி, சமூகக்கலப்பெல்லாம் தடைசெய்யப்பட்ட குற்றங்களாகக் கணிக்கப்படுகின்றன. பெண்கள் கற்புக்கரசிகளாகவும், தூய்மையானவர்களாகவுமே வர்ணிக்கப்படுகிறார்கள். அவர்களுடைய கற்புடைமை, அவர்களது இலட்சிய ஒன்றிணைவு, அவர்களது சமூக வாழ்வின் தியாகம் - இவையெல்லாம் அவர்களுக்கு உறுதியையும், உந்துதலையும் வழங்குவதாகக் கருதப்படுகிறது. அவர்களது உள், உடல் உணர்வுகளெல்லாம் மறுக்கப்பட்டே வருகிறது. மானுட ஜென்மங்களாக அன்றாட சமூகக்கலப்பில் ஈடுபடுவது மறுக்கப்படுவது என்பது தேசியவாதத்தின் அடிப்படைப் பண்புகளின் ஒன்றாகும். இதில் புலிகள் விதிவிலக்குப் பெற்றவர்கள் என்று கூற முடியாது. தடை செய்யப்பட்ட காரணத்தால் ஆயுதம் தரித்த பெண்கள் தங்கள் தூய்மையைப் பாதுகாத்துக் கொள்கிறார்கள். பெண் இவ்வாறு இருப்பதானது சமூக உருவாக்கத்தின் ஒரு பகுதியாக புலிகளால் கொள்ளப்படுகிறது. இதனையே பெண்களும் தங்கள் கற்பொழுக்கத்தின் மூலம் உறுதிசெய்து வருகிறார்கள். பண்மைப்பாடு, பண்பாட்டுக் கலப்பு போன்றவற்றின் அடியாக மேலெழும் 'பல்லினப் பண்பாட்டில் பெரிதும் மதிப்பு வைத்திருக்கும் எம் போன்றோருக்கும் புலிகளின் ஒற்றைப் பண்பாட்டு வாதம் மிகவும் பிரச்சினையானதாகும். இந்த ஒற்றைப் பண்பாட்டு வாதம் தான் ஆயுதம் தாங்கிய புலிப்பெண்களின் வாழ்க்கையையும் காலத்தையும் கட்டுப்படுத்துகிற ஒன்றாகும்.

முடிவாக, நாம் இவ்வாறுதான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. பெண்களை வீட்டிலிருந்து வெளியேற்றி, அவர்களுக்கு ஆயுதம் வழங்கி, அனைமாய் ஆண்கள் செய்கின்ற விடயங்களை அவர்களைச் செய்வித்து பெண்களுக்கு விடுதலை கிடைத்துவிட்டதென்ற கருத்தினை முன்வைத்து வருகின்றனர் புலிகள். இதன் மூலம் எங்களை பெண்ணிய அடிப்படைப் பெறுமானங்கள் பற்றி பேசவும், எழுதவுமான நிர்ப்பந்தங்களை அவர்கள் ஏற்படுத்தி வருகின்றனர். பெண்ணியம் மானுடப் பெறுமானங்களை மதிக்கிறது. அது மனிதாபிமானது, வன்முறையற்றது, மரணத்தை விட வாழ்வின் மீதான அக்கறையை அதிகம் கொண்டது. இவற்றையெல்லாம் தவிர்த்து விட்ட பெண்ணியத்தால் நாம் தேடுகின்ற சமூக மாற்றுக்களை வழங்க முடியாது. பெண்ணியவாதி மனிதாபிமான அடிப்படையில் அமைந்த சட்டங்களை ஏற்று நடக்கிறார்; பின்பற்றுகிறார். அதல்லாதவை அடித்தளங்களை இழக்கச் செய்து, சமத்துவம் பற்றிய பல்வேறு கதைகளை கதைக்க வேண்டிய நிலைக்கு ஈடுபடச் செய்கிறது. எனது இந்த உரையை சில வருடங்களுக்கு முன் கொடுமாக்கக் கொல்லப்பட்ட ராஜினி திராணகமவின் வாழ்வை நினைவு கூர்வதன் மூலம் முடிக்கலாம் என நினைக்கிறேன். அவர் யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்த சிங்களவர் ஒருவரை மணமுடித்த தமிழர். ஆயுதம் ஏந்திய நான்கு குழுக்களுக்கு (IPKF, LTTE, EPRLF இலங்கை இராணுவம்) எதிராக அவர்களது எதேச்சதிகாரங்களுக்கு எதிராகப் போராடியவர். முறிந்த பனையின் மனிதாபிமான மீளுயிர்ப்புக்காக வேண்டி அனைத்து வேறுபாடுகள், ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்கெதிராய் போராடியவர்.

ராஜினி திராணகமவின் நினைவு தினத்தன்று கலாநிதி ராதிகா குமாசுவாமியினால் நிகழ்த்தப்பட்ட இந்த உரையை Pravada சஞ்சிகை வெளியிட்டிருந்தது. இதன் மறுபிரசுரம் அண்மைய Front Line இதழிலும் லண்டனிலிருந்து வெளிவரும் Tamil Timesலும் வெளிவந்துள்ளன குறிப்பிடத்தக்கது. இக்கட்டுரை பற்றி வந்துள்ள எதிர்வினைகள் அடுத்த இதழில் இடம் பெறும்.

வீக்கித்தழுவே பாவங்கள் சுமையாகின.
நெஞ்சுழத்த,
இம்மனிதரிடே வேண்டாமென வாழ்வு
ஓரமாய் ஒதுங்கி நின்றது.
மெளனமாகிப் போனேன்.
மனிதர் பகைவரென
எட்டாத்தொலைவெங்கும்
சென்றாமறையும் கணம் வரைக்கும்
எனக்கான நானாகி நின்றேன் தான்
சொற்பம்.

பின்னவும், சில கணங்கள் போய்,
மீளமுடியா வாழ்விதுவென ஜபிக்கப்பட்டு
கறைபடிய வந்து வீழ்ந்தேன்
எல்லாமாகி நின்ற இம்மனிதரிடே!

தப்பித்த கணங்களில், சொர்க்கமது எனக்காய்த்தெரிய
இன்னும்மொரு நரகிலேன்
புறமொதுங்கினேன்?

வீரம் தோய்த்த அம்பேகி
மனம் கிழிய
வழிந்தனவெங்கும் நானான எல்லாம்.
ரத்தம் குடித்து களித்திளைப்பாறி
மனிதர் தாமாயினர்.
குறுகி உள்ளொளிந்து
நான் இல்லத்தப் போனேன்.

வாழ்விது வென வளம் கொழிக்கும்
இவ் அவசர உலகின் மனிதரிடே
எனதான வாழ்வு எங்குமேயுள்ளது.

எதிலினி நான் வாழ்தல் கூடும்?

மோகிக்கும் கனவதருகிற அவர்களிலெல்லாம்
உள்ளூர்ந்து திளைக்கிற
வாழ்வெனதா?

மனிதரைத் தீன்று ஏப்பம் விடுகிற
உலகிடைதான் எனது வாழ்வா?

எவர்களிலோ இழந்து நிற்கிற
கணங்களில் எனக்கான எல்லோரும்
தூரப்போகிற துரோகங்களதா
எனது வாழ்வு...!

எதிலினி நான் வாழ்தல் கூடும்..?

மனிதரான மனிதரிடே
எனக்கான நானாக
வாழ்தலினிக் கூடும்!?

வினாக்கள்

ஏறு வெயிலும்...

வதாலுமே இந்தத் தன்மை அதிகரிக்கிறது. இது மஜீதுக்கு மட்டுமுள்ள பலஹீனமல்ல. கிழக்கு மாகாணத்தில் இவர் போல் இன்னும் பலபேர் சோலைக்கிளி சாயலில் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஒரு வகையான பிரதி பண்ணல் போல இக் கவிதை முயற்சி தொடர்கிறது. இன்னும் பல தொகுதிகள் அங்கிருந்து வெளிவரும் போது இவ்வண்மை இன்னும் தெளிவடையும். இது சோலைக்கிளியின் கவிதைத் தன்மையின் ஒரு மோசமான விளைவு. கிழக்கு மாகாணக் கவிதைகளை ஒரு தேக்கநிலையில் வைத்திருப்பதற்கு இதுவும் ஒரு காரணம். ஏற்கெனவே வெளிவந்த மருதமுனை உன் கபூரின் குரோட்டன் அழகி என்ற தொகுப்பும் இத்தகைய இன்னொன்றே. ஆனால் மஜீதின் தொகுப்பாயினும் சரியே,

உன் கபூரின் தொகுப்பாயினும் சரியே சோலைக்கிளியின் சாயலில் தென்பட்டாலும் சோலைக்கிளியின் கவிதைகளின் ஆத்மாவில்துடிக்கும் உணர்வு இவர்களின் கவிதைகளில் இல்லை. இவர்களின் பல கவிதைகளில் ஆத்மாவே இல்லை. இவற்றின் ஆத்மாவைத் தேடிச் செல்லும் பயணத்தில் வாசகன் தொலைந்து போய்விட்டான். இதுதான் மு. பொ. கேட்ட ஒரு கேள்விக்கான விடை. அதாவது அசலுக்கும் நகலுக்கும் இடையிலான வேறுபாடு. இவ்வாறு நான் கூறுவதன் மூலம் மஜீத் சோலைக்கிளியை காப்பியடிக்கிறான் என்று சொல்லவரவில்லை. இது மஜீதுக்குத் தெரியாமலே நடைபெற்று வந்திருக்கும் உள்மாற்றம். உண்மையில் மஜீத் தன்னை சுய விமர்சனத்துக்குட்

படுத்திக் கொள்ள வேண்டிய முக்கியமான கட்டம் இதுதான். சில கவிதைகள் அறவே என்று சொல்ல முடியாவிட்டாலும் கணிசமானளவு சோலைக்கிளியிலிருந்து விடுபட்டவையாகவும் காணப்படுகின்றன. ஆனால், அவையாவையும் மஜீதின் கவிதைகள் என்று தம்மை தனித்துவத்தோடு அடையாளப்படுத்துகின்றனவா என்று பார்த்தால் நமக்கு ஏமாற்றமே மிஞ்சுகின்றது. இத்தகைய கவிதைகளிலொன்று 'அகதியாய்ப் போகிறேன்' என்ற தலைப்பிலான கவிதை. இது சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் 'நீர்வளையங்கள்' தொகுப்பிலுள்ள 'பிரியாவிடை' என்ற கவிதையை மீள் எழுதியது போல் உள்ளது. 'இப்பவும் இப்படியும்' என்ற கவிதை வாசுதேவனை ஞாபகப்படுத்துகின்றது. இவ்வாறு இன்னும் பல. இந்த வகையில் பார்க்கும் போது இந்தத் தொகுப்பு ஒரு கலவை போலத் தென்படுகின்றது. பல கவிஞர்களின் முகங்

களையும் அணிந்தபடி மஜீத் இதனுடிகொள்கிறார். இது மஜீதிற்கு ஆரோக்கியமானதல்ல. நவீன கவிதை பற்றிய கருத்தியல் 90களின் கவிஞர்களிடையே ஒருமித்ததாக இருந்தபோதும் அவர்களின் உணர்வியக்க வெளிப்பாட்டின் வேறுபாட்டின் மூலமாக அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தனித்துவம் மிக்கவர்களாகத் திகழ்வது மஜீதுக்கும் புரியக்கூடிய ஒன்றே. இத்தகைய தனித்துவத்தை மஜீத் எய்துவதன் மூலமாகவே தமிழின் முக்கிய கவிஞர்களுள் ஒருவராக இடம்பெற முடியும். அத்தகைய நிலைக்கு வருவதற்கு இத்தகைய பாதிப்புகளில் இருந்து மஜீத் தன்னை முற்றாக விடுவித்துக் கொள்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. மஜீதைப்பொறுத்தவரையில் இந்தத் தொகுப்பு நம்பிக்கை தருவது தருவது. அளப்பரிய மாற்றத்தைக் காண்பிப்பது. இப்படி நம்பிக்கை

கூடிய ஏராளமான நட்சத்திரங்கள் விழுந்து நொழுங்கி இருக்கின்றன. எனினும் இதன் தொடர்ச்சியால அல்லாமல் இன்னொரு புதிய புள்ளியிலிருந்து ஆரம்பிப்பதன் மூலமாக மஜீத் தமிழின் தவிர்க்க இயலாத ஒரு கவிஞராகப் பிணமிர்க்க வேண்டும். இன்னொரு கவிஞரின் கவிதையொன்றைப் படித்து விட்டு அதேபோல் தானும் ஒன்றைச் சரிக்கட்ட முயற்சிப்பதைக் கைவிட வேண்டும். மஜீதின் கவிதைகளிலிருக்கும் சொல் இருண்மை, காட்சியிருண்மை வாசகனை உள்நுழைய விடாமல் தடை செய்கிறது. இவை பின்னர் நீங்கி விடும். இவை போன்ற சிறு குறைபாடுகளை அதிகம் விமர்சிக்க வேண்டியதில்லை. ஏனெனில் சில வேளைகளில் இவையே கவிஞரின் தனித்துவங்களாகவும் பலங்களாகவும் ஆகிவிடுவதுண்டு.

